

VYSOKÉ UČENÍ
TRPA SLÍKÁŘSKÉ
+ YETTI KLUB
BRNO

5.

Plantážník

ŘÍJEN 1983

Neprodává

PLANTÁŽNÍK

YETTI KLUB
BRNO



VUTR

5

POVÍDÁNÍ PRO TY,
KDO MAJ TOULAVÝ BOTY.

ŘÍZEN 1983

SAM - BELMONDO - VÍTA



... LISTOPADOVÝ PÍSENI NASLOUCHÁM.....

ÚVODNÍ



zamýšlení

TENTOKRÁT

trpasličí

Smějeme se trpaslíkovi. Někdy říkáme - je to křeč !!!
A před takovými křečemi musíme chránit děti - prostě jim
musíme dávat hračky, které více podpoří fantazii než pestro-
barevný, na první pohled libivý, trpaslík. Pokud vyrazíme
nakoupit, můžeme být klidní, trpaslíky už obvykle neseřeneme.
To přece ale vůbec nevadí, vědyt' dětskou fantazii mů-
žeme podpořit samopaly, pistolemi, puškami, tanky a
jiným "výhradně dětským" zbrojním materiálem.

Chceme mír, chceme aby děti žili bez války a sami je
učíme střílet, nenávidět a aspoň někdy zapomenout na to,
že jsme lidi. Dětské oči se určitě rozsvítí nad modely
zbraní! Učme tedy děti od mala ať si zvyknou, protože
zbraně nezabíjí lidi, ale jen "likvidují" živou sílu ne-
přítele!

Dlouho bych asi neodporoval zlověku, který trpaslíky označí
za vrchol křečů, dovedu pochopit i články proti trpaslíkům
zahradařům, ale jedno mně asi nevysvětlí nikdo:

Proč se nikdy ještě v žádném časopise nebo novinách
nekritizovaly militaristické hračky ?!

Proč už děti nad hromádkami báboviček na sebe střílí ?!

NENÍ MENĚ NEBEZPEČNÝ V JEJICH RUKÁCH NAŠ
TAK ODBORNĚ A ZASVĚCENĚ KRITIZOVANÝ NEUMĚLECKÝ
TRPASLÍK ?!!

Belmondo

DOPĚTE VÁS VŠECHNY ZDRAVÍME NAD STRÁNKAMI NAŠEHO ZPRÁVODAJE!
A JSME STRAŠNĚ RÁDI, ŽE UŽ POMALU K VÁM VŠEM NAŠEL CESTU.
BYLI BYCHOM JEŠTĚ RADĚJI, KDYBY JSTE I VY NAŠLI CESTU K NĚMU.
MY BYCHOM DOCELA RÁDI OTISKLI I ČLÁNKY, KTERÉ SAMI PRO
NÁS PRO VŠECHNY NAPÍŠETE STAČÍ VÍT TUŽKU, PAPIR A
PSÁT. TAKÉ SE MŮŽEME TĚŠIT NA PROSINCENE 6 ZÍSKO

AHOY !!!

z dopadu

zdravíme všechny kamarády na velké trpaslíkářské akci, která se zove

DRAMA NA NAUČNÉ STEZCE

DOBÝVÁNÍ
HŮZD



Jak to všechno bude probíhat? Nebuďte zvědaví. Zavčas pojedeme roušku tajemství.

Nejdříve na nás čeká náročný úkol - dostat se na místo konání. Tím bude okolí visky PAMEL - vystoupíme na vlakové stanici STUDENEC.

Haed v sobotu ráno na Vás číhá překvapení. Jaké? No, když je to překvapení, tak to nebudeme prozrazovat. Buďte to Pantatistické kolektivní vystoupení. Doufáme, že každý z Vás zná umělecký směr PANTATISMUS. Najde-li se takové individuum, které neznalostí ignorovalo toto vynikající hnutí, budeme muset pro názornost vytvořit z něj přímo živeucí Pantatistický obraz. Nechtě se směle přihlásit vedení VUTRu.

A pak bude následovat prácička. Všichni se zajisté těšíte. Vidíte Parde, Předáku, Fane, Lendy, Housko, Sharpe, Metelko, Ive, Katko, Radko, Same, Hume, Buldo, Uje, Dobro, Vendulo, Vaje, Čando, Vašku, Cooku, Aleno, Jarko? Jestřábe, Lenko, Ylono, Jano, Hano, Mileno, Jitko, Věro a další, jestli jste tady.

Večer se pro změnu zapotíte duševně. Frohlašuji odpovědně, že kdo nebude mít rád svého učitele jako vlastního tatku, kdo má nebudou oslovovat "PANE PROFESORE", kdo nebude znát, kolik bylo vlastně trpaslíků/8/, kdo nebude uctívat HOLANDSKÉ PLÁVKY profesora Belmondy, kdo kolegovi Vítevi nenamaluje pořádného trpaslíka a žádného chudáčka/Vidě Cooku/, ten ošklivě narazí a neudělá přijímací zkoušky a jestli je už má, tak neprojde u semestrových. Ani takovým miláčkům, jako jsou

Parde, Předák se to nebude trpět. I když správně pomáhají svému profesorevi, kdo můžou a mají uznání, touhle je škola seriózní. Ostatně si všichni vezte z těchto studentů příklad. Kdo nebude nepodlézat, nebude mít kárné řízení. Všem přijímaným jest vše doporučováno přečíst si všechny statě na Naučné stezce.

Imatrikulační slib, který vykonáte, aby se dala rozvinout v širší míře vyučování, je naprosto závazný. Ještě před tím, než půjdete na kutě si dovolíme, a vy nám to jistě nebudete mít za zlé/to bych vám taky neradil/, malou poznámku. Sice ohledně studijní literatury. Tady jsme se na kolegiu vedení VUTRu dohodli, že vám dáme dostatečný prostor pro vlastní iniciativu, pro vlastní nápady. Zkrátka a dobře skripta nebudou, nebudou a nebudou, proto si je klidně můžete shánět, kde chcete. Ani dobří známi v Metetechně vám nepomůžou.

Přes noc se nevyklučuje noční cvičení nebo školení CO. Proto vám popřejeme sladký spánek a hezké sny s plynovou maskou na tváři.

Ráno budete svědky slavnostního přestřihávání pásky a první souhrnné prohlídky Naučné trpaslíkářské stezky. Tu obrovskou čest přestřihnoutí zahájit stezku bude mít ten student či kandidát studia, který se bude na odborné praxi projevovat nejektivněji, který bude dbát rad svých učitelů a v neposlední řadě ten, který se postará o nějaké občerstvení pro kanterský sbor./Já mám rád sražené lečvinky, řízky, popř. i játra samozřejmě s dvojitou porcí hranelek, majonéza, kečup a láhev červeného Vavřínce./

Praktické zaměstnání, jež bude následovat zpřijemní vám chvíle svoji lehkou hravostí. Jedná se o odvážné spojení TEORIE s PRAXÍ.

Navštívíme dále jedno z obředitelských, buditelských míst trpaslíkářského hnutí, BUDISOV. Budeucích.

A pak se pojedě kam? No přece domů. Ale, ale. Žádný flákání. Pěkně, hezky studovat, abychom my vaši učitelé měli z vás radost a mohli se pochlubit na vyšších místech.

Pro milovníky poezie malá básně :

Hola děti, hola
škola na vás volá
a my jdeme mámo táto
ať je zima nebo bláto
babí podoj skutr - j dem sludoval VUTR

ORGANIZAČNÍ POKYNY PRO DOPRAVU

VYDANÉ pro odbornou praxi VUTRu, budování Naučné stezky trpaslíkářské.



Studenti a kandidáti studíe Vysekého Učení Trpaslíkářského !

Vzhledem k tomu, že odborná praxe, budování Naučné stezky trpaslíkářské je spojena s převozem na místo určení a tudíž budou využity služby ČSD, je povinností každého z vás plnění cesty:

- a/ chránit se před poškozením, zničením, ztrátou, odcizením nebo zneužitím nepovolanou osobou.
V případě, že tyto okolnosti nastaly, hlásit je neprodleně vedení výpravy.
- b/ dbát, aby vlaková souprava šla po vystoupení naší výpravy aspoň přibližně stejný počet zaměstnanců, jako před vystoupením.
- c/ zabránit tomu, aby výsestný majetek Československých drah se přemísťoval v zavazadlech člunů výpravy VUTRu.

Ze tím účelem se zakazuje:

a/ vyhazovat z okna předměty a kamrády, aniž byli seznámeni s místem dopadu a s povětrnostními podmínkami letu.

b/ tahat za záchraňou brzdu včetně směry bez předchozího ohlášení.

c/ přemísťovat se z vagonu do vagonu do vagonu přískoky po střechách a vyskakovat za jízdy.

d/ zakládat táborový oheň na peroně nebo v prostoru vagonu.

Dále se zakazuje :

a/ házet po sobě předměty, které jsou nutné při budování stezky, tam patří: sekery, pily, hřebíky a další.

b/ polykat tyto předměty

c/ sedat, lehat, stát na svých spolecestujících, jakož i do nich kopat, kousat, plivat.

d/ zastrašovat kontrolora svatebním oznámením /platí pro dívky/ a debatou o uprchlých trestancích.

Centuje-li vlakem i matka s dítětem, je nevhodné cpát dítě do své krosny, či jiného zavazadla.

Nevhodné je rovněž zadržovat matkám děti v kočárkách.

Důsledně se zakazuje obnažovat se před osobou jiného pohlaví.

Jedná-li se však o životní nutnost, budou pro tuto činnost vyhrazeny prostory. Zájedci jsou povinni předem prokázat vedení výpravy příslušnost k svému pohlaví.

Organizační pokyny pro dopravu
na den 28.10. 1963 vlastní
nehou podepsal prof. Zlámal



Vážení přátelé, vědecké sympozium, konající se v bulharském Sezepelu, bylo ve znamení usilovné práce. Světovou špičku představovali tito trpaslíkologové: německý profesor Svabach, americký teoretik Winston, ze Sovětského svazu výprava Zkušných pod vedením profesora Asimova a samozřejmě naše VUTR Brno.

Tříčlenná skupina z Fakulty teoretické trpaslíkologie se sešla na bratislavském letišti v sobotu dne 15. 8. ráno v tomto složení: věčně mladý Zlámal, třímaje v pravici kufřík s nezbytnými dokumenty a s fotografiemi svých pravnuček, usměvavý Pěníčka, jež se tolik od své manželky těšil, a nová posila pedagogického týmu asistent Čihák.

Passová a celní kontrola proběhla v naprosté pohodě, když nepočítáme malý incident, způsobený kontrolním orgánem. Asistent Čihák totiž v rubrice celního a devizového prohlášení převážených zavazadel nesprávně uvedl své tři nevlastní děti a ještě s roztržitostí, která by ctěla spíše většího akademického hodnostáře, horlivě souhlasil, že je nemá správně přecelny. Vše bylo strategicky vysvětleno jazykovou bariérou mezi češtinou a slovenskou maďarštinou a věděteli pak spejejeně zasedli svá místa a krátce na to letadlo odstartovalo. "Konečně budeme mít klid", prohlásil Zlámal, jeho vnitřní sebejistotu však otřásl malý cyklen, v němž byl aeroplán uvržen. Vedle sedící paní, letící takto poprvé, zřejmě nesnášela útrapy cesty a snad proto se náš zkušený tým snažil ji zaujmout debátou o porušování řetězce trpaslíků jako právě příčině neseuměrného letu, takže dáma zezelenala ještě více. Tuším, že dokonce poslední poznámku Pěníčky, který zůstával tzv. katastrofické stanovisko, nesledovala s patřičnou pozorností, jak by se slušelo k takovéto ve ojedinelé kapacitě, kterou bezesporu prof. Pěníčka je. Tedy vědecké. On i po meziličské stránce je jak se říká "dobře udělaný chlap". Přesto, proti všem předpokladům, letadlo po dvouhodinovém letu hladce přistálo.

Přístavní město Burgas ve svém každodenním ruchu nebylo připraveno na tak vzácnou návštěvu. Například prof. Pěníčka byl v Bulharsku naposledy před padesátí lety a to se nekeupal v slané vodě mořské, nýbrž v sladké plodové, a přijalo návštěvníky bez přílišné vřelosti.

Zase všechno má svou výjimku. Tou bylo asi půlhodinové radostné objímání Čiháka a mladé, velice půvabné bulharky, které však zkončilo tím, že se čtyřčlenná zjistila, že se nejedná o generálního ředitele koncernového podniku TATRAMAT, na kterého měla čekat. Bělovlasý adept na důchod, jež byl oním hledaným, stačil pouze důstojně nasadit kyselý obličej.

Když už se zdálo, že transport naší výpravy v místě denní bude spojen se zdravotní vycházkou, byl objeven fiátek s emblémem nejkrásnější. Něžný červenoučký trpaslík s faječkou působil tak mírumilovně a s takovým estetickým vkusem, že všechny nepřijemnosti byly rázem zapomenuty. Pak následovala ruka nevelkého majitele a několik uvítacích slov, z nichž naši vyrozuměli, že se přemístí přímo do Sezepelu. Pěníčka ještě pro kontrolu prohlásil, že jsou zástupci Vysokého Učení Trpaslíkářského v Brně, načež se bulhar zprvu nedůvěřivě po díval na vytáhlého Čiháka, pak ale rychle popsal žebřík a nasedl do vozu. Jakmile ho nenuceně následovali, nastartoval svůj bourák a řítit se třicetkilometrovou rychlostí podél pobřeží, sleduje orientační tabule. Doprava v těchto místech byla velice rušná, tak se nebylo čemu divit, že nás míjela auta v obou směrech. Řidič nebyl příznivcem velkého řetězení. Jeho "nerozbírání" a stále kývání hlavy ve směru jízdy dávalo najevo, že diskutované mu problému rozumí a nemá zájem ho rozebírat. Tady, jak s pověchem bylo kvitováno, umožňuje slovenská jazyková příbuznost dorozumění i na poli akademické debaty.

Další bulharské město Sezepel, se kterým se naše výprava střetla, je oproti prvnímu vítalo s otevřenou náručí. Vždyť právě zde za nedlouho mělo být zahájeno celosvětové trpaslíkářské sympozium, tedy něco co místní obyvatelé ještě nezažili. A proto ovace neměli konce. Všechny

pláze vyzdobeny oslavnými býlími, červenými, či černými vlajkami, mladé bulharky se usmívali na všechny strany/tolik nadšení bych pro vědu u české mládeže nečekal/ a mnohé návštěvníků z různých zemí koresovalo kolem příjezdové cesty. Vědci, ač byli příčinou veškeré pozornosti, s blahosklonným výrazem ve tváři odpochoďovali do ubytovacích míst. Zvláště pak Pěnička, který si vzpomněl na své mladá léta, kdy chytával leiky na Olšovském rybníku, světácky kynul kolenostojícím rukou a s dokonale bulharštinou zděvil tento černomořský Babylon: "Vivat, vivat populus".

Na večerním banketu se setkali s ostatními účastníky symposia. Mnohé známých tváří, ale i tváře neznámé. Z těch neznámých nejvýrazněji působili novináři. S mravnějším úsilím získávali jednu informaci vedle druhé, přičemž nezapomněli předhazovat mylné skutečnosti svým kolegům. Jeden "honič senzací" útočil se svou mistrovskou strategií slova i na nesmělého Čiháka, jehož v potu tváře ulevil krátce po té, co ho spatřil, jak si uschovává do náprsní kapsy obložený chlebiček. Rozhovor byl sám o sobě střetem mlčenlivé pramyšlenosti a protřelé výřečnosti:

"Velevážený pane Čiháku, dovolíte malý rozhovor do světoznámého deníku Bulvarnews?"

/Navezení atmosféry, zdůraznění vlastní důležitosti, Čihák znějící z angličtiny pár základních slovíček laconicky odpovídá/

"Ano"

"Vy jste znám jako prvotřídní vědec, že ano?"

/Snaha o vlichocení/

"Ano"

"Mohlbyste našim čtenářům říci, s čím převratným, s jakým objevem vystoupí vaše delegace na zítřejší diskusi?"

/Sondování./

"Ano"

"Teď jaký problém byl vyřešen, jistě je výsledkem dlouhodobé práce?"

/Pomalá ztráta trpělivosti./

"Nuže nenechte se rušit, přece nenecháte čtenáře v neznalost, že ano?"

/Úplná ztráta trpělivosti/

"Ano"

"Poslyšte, váš čas je vám zajisté stejně drahý jako mně a proto bych vás nechtěl příliš dlouho zdržovat. Do jaké míry výsledky vaší práce ovlivní průběh zítřejšího jednání?"

/Poslední záohvěvy zvědavosti./

"Ano"

"Děkuji za rozhovor, na shledanou."

/Zdrcený oddech, vyhledání nové oběti./

Naše výprava po ukončení lukulských hodů spojených s oslavou římského boha Bačka, čemuž všemu se v dvacátém století říká banket, se odebrala do ubytovacích prostorů a zalehla. Průběh třídního trpaslíkářského symposia popisujeme zcela encyklopedicky:

1. den

Hlavní téma: Nové objevy, výskum, činnost a aplikace

Hlavní referát přednesl Anatolij Anatolijevič Asimov O užitečnosti teoretických objevů a jejich spojení s aplikací.

Prof. Zlámal nové objevy z trpaslíkologie teoretické, mimo jiné principy Hromů a Blesků.

Prof. Pěnička k danému problému poznamenal, že s hrůzou očekává příjezd své oběti.

Teoretik Švabech podotkl, že němečtí trpaslíci mají větší kázeň a tudíž větší produktivitu práce.

Bouři nesouhlasu, jež následovala, opět ukončil prof. Pěnička dotazem, kdy bude večere.

2.den

Hlavní téma : Popularizace trpaslíka a osvicenská činnost

Maďar Keszceley referoval o nedostatecích sadrových trpaslíků na zahrádkách a navrhl jako řešení nahradit je studenty vysokých škol, kteří by na školách postávali v rámci oborové brigády. Zájem projevil prof. Asimov a poukázal, že by se jednalo o pro studenty výhodné spojení teorie s praxí.

Asistent v krátkém, ale výstižném příspěvku souhlasil se vším, co zde bylo řečeno. **ČIHA'K**

Američan Winston našel novou metodu popularizace trpaslíka použitím černošských kmenů afrického vnitrozemí. Škálí však vidí v tom, že tito osmdesáticentimetroví křeváci a pigmejové nejsou schopni přežít v řidším porostu, tudíž, že myšlenka je nevhodná pro městskou aglomeraci.

3.den

Hlavní téma : Pedagogické-výchovná práce

Prof. Zlámal propagoval nový přístroj Trpaslíkograf jako zkušební pomůcku semestrových zkoušek.

Polák Scurkieviš vypracoval výchovnou metodu mladých trpaslíkozpytčů na základě šku. Zdůraznil, že když se například při důležité probírané látce dítěti neuceně ublíží, bude si školák problematiku lépe pamatovat.

Jeho spolupracovník Kowalski zdůraznil, že se nejedná o zcela novou věc, poukazuje při tom na výrok českého internacionalisty "Škola hraje".

Organizátoři sympozia peděkovali jednotlivým přednášejícím a se slavnostním předáním upomínkových věrců a s přáním dobrého zdraví konferenci ukončili.

Výprava VUTRU se naplněna novou pracovní inspirací vrátila domů a v současné době zpracovává cenné poznatky k vlastní výzkumné činnosti.

Krásný sen

/vybráno ze slohových prací školáků základní trpaslíkářské vyučy/

Vrátila jsem se domů ze školy a maminka povídala, jak má ze mě radost, jak se učím.

Učitelka jí řekla, že má být na mě pyšná, protože znám již všechny učitele národů.

Jak ráda jsem se učila, když jsme si vyprávěli o té slavné trojici, která založila tu první trpaslíkářskou školu. Vysekou!

Jednou jsem je dokonce viděla v televizi.

A tu mi bylo do pláče.

Proč chodím teprve do třetí třídy?

Maminka povídala, že už nemám meditovat, že když budu hodná a budu spíkat, že mi na dobrou noc pustí z magnetofonu nějakou trpaslíkářskou přednášku.

Tak já jsem šla.

A zdálo se mi o nich.

Jak byli krásní a všichni se na mě usmívali.

Nejdříve ten pěkný fousatý.

Pak zas ten s těma kudrnatýma vlasy a taky ten největší.

Já je mám tak ráda.

Až budu velká, budu je navštěvovat, aby se do mně zamilovali.

Prote jsem tajně mamince vytáhla ze stolku její šminky.

/Poznámka redakce: Ze závěrečné zprávy světových psychologů vyplývá, že ječinně objektivní názor na estetiku má dostatečně staré dítě, neovlivněné pozdějšími stereotypy o sebe, ve stáří asi kolemdevíti let./

Vědec, úředník,
především
kologie, ve
uznáván, ale
nesmazatelná.



žezník, dobrý člověk, ale
velký předchůdce trpaslí-
ské době nebyl nikdy, nikým
jeho tvůrčí činnost je
Geniální vědec.

Narodil se v očekávání válečných útrap 1.4.1913. v učitelské rodině znojenského rodáka. Už při narození působil aprílovým dojmem a proto nebylo čivu, že se i v tak raném věku se svými příbuznými nesnášel. Zvláště teta Ester, impulsivní žena mohutného hlasu, pomocí jehož ovládala celé příbuzenstvo, mu nemohla zapomenout, že ji vždycky přerval v každé diskusi.

Jeho rodiče ho vedli k slepé poslušnosti, přesto ze První světové války Válečný kříž nezískal.

Po základním vzdělání se dostal do Městského úřadu, kde zastával funkci pomocníka písaře a zde také poprvé přišel s převratnou Teorií mužiků, kteří v skrytu sami nepoznání, všemu vládnou.

Snažil se myšlenku v praxi rozvinout, ale narazil na nepochopení byrokratických nadřízených.

Eladal cestu uplatnění teorie v popularizaci a dospěl k názoru /a nebyl sám/ že bude nejrozumnější opřít se o co nejširší masy.

A tento vynikající tah mu s naprostou dokonalostí vyšel. Již v roce 1933 ho spokojeného s výsledky své práce je možné spatřit v masném krámku, jak si ve vodorovné poloze lebedí na hovězí kýtě. Frázkou veřejného mínění, jak sám s oblibou nazýval tu každé denní výměnu názorů mezi ním prodávajícími a kupujícími, kteří se tvrdohlavě dožadovali ustáleného vztahu mezi vahou a cenou prodávajícího se zboží, byl také jedním z taktických manévřů tohoto velkého trpaslíkařského ácha.

Objevil dále možnost jak zájem o problematiku mužiků ještě zvýšit vybudováním informační vitriny, která by jasností myšlenek Teorie mužiků lákala jinak nechápající měšťany více než vizuálně a která by dráždila smysly svojí pravdivostí.

A skutečně, vedle každého důležitého bodu, vedle každé stránky hustě popsané árobným písmem, se před zraky přihlížejících vytvářelo něco imponantního, co v těchto krizových letech muselo otrást kolemjdoucím, čím Onderka získal nejen městskou chudinu, řemeslníky, ale i většinu znojenských obyvatel.

Tím přitahující fluidem, tím magnetem, a nemyslete si, že to byla jeho profesionální deference, bylo pečené maso, jehož vůně se šířila všude. Ale dávno před tím musel zvolit vzhledem k vlastní realizaci informační vitriny ze dvou variant, z tzv. Horní a Dolní.

Horní měla větší manipulační možnosti, ale radní Fišťálek, lédící se na žaludeční vředy, celé věci nepřál a nazýval ji "socoanskou politikou". Proto zvítězila druhá varianta a místo na Horní, byla vitrina

navzdory další spolupráci radního Fišťálka, vybudována na Dolní české ulici. Dodnes ji v pozmeněné podobě můžete zde spatřit. Jeho další životní osudy se ztratily v mlze světové války, dohady byly ještě kolem odbojové protifašistické organizace s krycím názvem FERNONII, která získávala tajné skutečnosti výměnou za balíčky s hovězími ledvinkami, ale to už stopy s konečnou platností jsou zameteny a pouze se objevila z pozůstatosti fotografie již stárnoucího genia.

Trpaslíci v zahradě -

Trpaslíci jsou všude na postupu. Vybíráme pro vás dvě zprávy ze zahraničních časopisů o tom, jaké úspěchy a bohužel někdy i neúspěchy si trpaslíci dobývají v cizině s příjemným konstatováním - nejsme ve svém trpaslíkářském snažení sami.

PUSŤTE NÁS DOWNIER !

Podle dostupných pramenů patří trpaslíci již sto padesát do anglické zahrady - a teď je nanejvýš chtějí nechat za dveřmi. Nedávno otevřená zahradní a květinová výstava v londýnské Chelsea nemá ve své expozici poprvé v dějinách ani jednoho trpaslíka, neboť pořadatelé sem zakázali jejich výrobcům vstup. A tak každého návštěvníka čeká před vchodem asi sto sádrových trpaslíků, někteří - jak je zde zvykem - s Union Jackem vlnajícím nad hlavou, a demonstrují tu za "právo na vstup". Královská společnost pro zahradní umění však byla neoblomná a ve jménu boje proti kýči /???/ nechce na nejslavnější britské zahradní výstavě mít žádné trpaslíky. Už ani v Anglii nezbaví na tradici.

/ APA, Vídeň /

"MODRÁSCI"

Poslední dva roky si do dětských srdcí opět nacházejí cestu trpaslíci. Nejsou to ovšem nám známí trpaslíčci věrně doprovázející krásnou Sněhurku. Tihle noví trpaslíci jsou všichni stejně roztomile malí, mají bílou nebo červenou čepičku, ale především jsou modří. Zkrátka "modrásci", italsky "puffové", vlámsky "schtroumpfové", anglicky "smurfové", německy "schlumpfové", španělsky "pitifové".

Otcem modrých skřítků je belgický kreslíř Pierre Culliford, který svého prvního modráska namaloval už v roce 1958, tedy v době trpaslíkářské prehistorie. Modrásci se postupem času dostávají do kreslených seriálů, knížek, na trička i do animovaných filmů, které jim přinesly v současné době světovou popularitu. Jejich figurky se prodávají v obchodech, jsou i předmětem sběratelské vášně.

Ve "Velké knize modrásků" jich je již celkem 184. Jsou to tak skoro dvě stovky modrých mužíčků, žijících ve vesničce uprostřed lesů, bydlí v domečcích z hříbků, vybavených nábytkem z proutí. K obědu si dávají žaludy s jahodovou šťávou. Náčelníkem vesničky je starý a moudrý Velký modrásek, kterému je 554 let. Všichni shodně obdivují Puffinu, jedinou modřenku s blond vlasy, červenou, bíle puntíkovanou sukní a dlouhými řasami.

Modráskové nemají peníze, mají dobré vychování, vždycky si pomáhají. Také se starají, aby les kolem nich byl čistý a bez odpadků. Hrozí jim jediné nebezpečí v lidské podobě - kouzelník Gargamella, doprovázený kocourem Birbou. Modrásci však na něj vždy vyzrají.

Modré skřítky si zamilovaly děti v mnoha zemích zvláště pro jejich mírumilovnost. Vždyť modrásci se snaží aby se v jejich světě žilo všem dobře a všichni v něm byli šťastní.



Klepy VODEVŠAD

SETKÁNÍ U ČOKO "Čoko má chlupatý nohy" - prozradila nám to její mladší sestra. A vůbec - kdo nevěří ať se zeptá. Jinak se nám všech u Čoko strááááá moc líbilo. Bylo to vlastně naše setkání po zrušeném setkání ...

KONTRAST Přijel jsem jednoho srpnového dne z vandru na V. nástupiště, vystoupil z vlaku s hlavou ještě přeplněnou tím vším co se dá do ní venku nastrodat a úplně jsem zapomněl mluvit německy, abych si připadal jako domácí. No Velká cena je Velká cena ...

ŠANCE Tak se jmenuje televizní pořad, ve kterém vystoupí Z mechu a kapradí i Ozvěna, která z natáčení moc nadšená není. Zřejmě celý pořad vyzní z našeho hlediska dost divně - tak třeba na populární "hit" Most se tančí disko ...

A ZASE ROSA Tak se mi po dlouhé době stalo, že jsem u Rosy stál. Šel jsem po České a z Pantonu si přes reproduktor prozpěvoval Wabi Daněk ... Tak mě to úplně zastavilo v chůzi a trvalo chvíli než jsem se vzpamatoval. Když si představím, že na deskách je natočená i Vlajka a že stačí otočit knoflíkem ...

ZMĚNA V OZVĚNĚ Tak se mi podařilo zachytit několik klepů a snad i pravdivých odpovědí na tenhle problém: Odeševši Pitt neodešel z důvodu, že by nebyl v kapele do páru /jak se povídalo/, ale jde o složitější problém vzájemných vztahů. Nicméně je pravda, že se objevuje v blízkosti Supa, který je zatím ještě pořád u Lokátorů.

ZNÁTE LESNICKÝ SLAVÍN ? Severně od Brna směrem na Útěchov a Adamov jsou v lesích postaveny krásné pomníčky a studánky. Turistické značky k nim většinou nevedou ... Abychom to zpřesnili tak studánek je asi 25 /např. Konšelova, Kašparova, Proba lesa, Liščí, Hubertova, U tetřeva, U srnce, Slučí, .../, pomníčků je asi 65 /např. Lichtenštejnský, J. Zalmana, Máchův, Hradská cesta, Umučených lesníků, ČSR, J. Opletala, J. Rosenauera, Stromy, Liduščin, J. Ressler, S. K. Neumanna/.

Když už někdy vgrazíte tímhle směrem zkuste téhle oblasti nějak pomáhat. Jak to třeba jde, najdete v příštím čísle. Z historie : Autorem myšlenky Lesnického Slavína byl prof. ing. drhc. Josef Opletal. Je zde umístěna celá řada pamětních desek a památníků věnovaných význačným lesníkům, především českým, a význačným umělcům, kteří ve svých dílech opěvovali lesy a přírodu. Určitým vyvrcholením myšlenky lesnického Slavína je vybudování památníku k oslavě stromů a lesů samotných.

PROHÍDKA NA SETKÁNÍ Před vchodem dva příslušníci kontrolovali kabele hledaje něco na pití - tedy alkohol. U většiny z nás je to zbytečné, ale na "naše akce začali chodit už i jiní lidé, jejichž chování to kazí nám všem. Takže si přiznejme, že to vlastně bylo v našem zájmu.

STUDIO "B"

V poslední době se v celkem sympatičtý televizní pořad vyvíjí brněnské studio "B". Jelikož se tvůrci pořadu snaží postihnout trochu širší škálu brněnské hudební scény než jen obvyklou pop-music, objevují se zde i ti, kteří na televizních obrazovkách nejsou zrovna denními hosty. Byl to třeba Wabi Daněk /hrál jen tak na kytaru bez jakékoliv studiové úpravy, takže to nebylo tak špatné/, Poutníci, Ivo Jahelka, Jaromír Nohavica. V posledním pořadu zazpívala dvě písničky i skupina Barel Rock. Zahráli svou oblíbenou "Slepičku" a travolťácké vyznání, nicméně nejpodstatnější na těchto písničkách bylo, že byly vystřiženy z obsáhlejšího recitálu skupiny. Nezbyvá než doufat, že ho brzy v těch svítících obrázkových bedýnkách uvidíme.

AŽ HODÍ KAMENEM

Byli jsme na Vranovské přehradě. Krajina kolem je docela hezká, ale bohužel okořeněná několika tisícovkami chat. Přesto pohled se skal u Arnova pomníčku, které se tyčí čtyřicet metrů nad hladinou, na zapadající slunce je prima. Pomníček na skálu tam dalo pár kamarádů, když jeden z nich, Arna, zde před dvaceti lety tragicky zahynul.

Chvilí jsme stáli u pomníčku, a pak jsme seběhli na kamenitý břeh pod skalami. A tam jsme dostali nápad - postavit z kamenů most na druhou stranu řeky. Hned jsme začali vířit a kámen za kamenem žblunkal o hladinu vody. Jenže naše velkolepá myšlenka našla pochopení u obyvatel blízké chaty. Byli jsme taktně upozorněni, že oni ty kameny nosí nahoru /pro vysvětlení - místo, odkud jsme ty kameny do vody házeli bylo nad hladinou vody jen proto, že letos byl na Vranově mimořádně nízký stav vody, proto by jindy mohl stěží někdo vynášet kameny nahoru jinak než v potápěčské výstroji/, a že bychom při našem věku již mohli mít rozum. Po našich námitkách /viz výše/ nám bylo vyhrožováno "polícajtem" /znám tenhle kraj jak své boty a vím,nejbližší příslušník VB byl nejméně půl hodiny cesty odsud/, a tak jsme raději odcházeli po břehu pryč. Koušek pod chatou jsme se ale zapletli do nějaké šňůry. Koukáme, a, on je to vlasec. A už slyšíme od chaty další jemné upozornění, že to máme nechat na pokoji, že to jsou nahozené návnady, a že máme rychle zmizet.

Proč rychle zmizet? Ono totiž už dávno zapadlo slunce a to už je lov ryb zakázán a že bychom si někde u chaty všimli udice, to se nám také nepodařilo. Nu což, stalo se. Škoda jen, že nikdo z nás neměl na rukávě malou nášivku "Státní ochrana přírody".



Kouření sice škodí zdraví,
nicméně -

Libo-li Portoriko?
Či snad raději Kubo?

Řaďte si vybrat!

AŽ HODÍ KAMENEM ...

Znáte ty hloupý nápaďy, ty krásně potřeštěné napůl dětské nepochopitelniny. Tak přesně tuhle náladovost do nás nalil teplý zářijový den nad večerní Vrabovskou přehradou. Postavíme most na druhou stranu - rychlostí blesku proplachtí vzduchem první kameny a s rachotem a plácáním mizí pod hladinou. A další a další ... "Jste přece už dospělí!", nese se od chaty. "Vypadněte nebo zavolám bezpečnost, já se s váma nebudu vybavovat, tady žádný bordel dělat nebudete!" Nediskutujem, jen jsme trochu smutní - už o nás říkají, že jsme dospělí! Pán s paní si zase zalezou do své egobuňky a večer buď prozávidí pohledy k sousedním vilochatám nebo protrpí u telebedny. V pondělí pak v práci mají zase na co nadávat - na bandu chuligánů rušící romantiku večera. A třeba budou mít k večeři ryby z přehrady. Ony totiž ty silonové šňůry od chaty vedly do vody a na jejich koncích byly háčky ... celou noc! Na nás chtěl tenhle "pán" volat bezpečnost!!!

KONEC KLUBU SE NEKONÁ

Ráno jsem vstal, slezl z posedu a šel se podívat jestli někdo nepřijede. Nepřijel. Tak jsem se obrátil a šlapal si to na Karpaty sám. Kolem poledne jsem dorazil na Modrou vodu. Je to perfektní opuštěný lom a jezírkem. Bylo tam moc hezky, tak jsem se zdržel. Studený vítr foukal na opuštěné plošinky zarostlé trávou. Uvařil jsem oběd a chvíli koukal do mraků - bylo mi zároveň krásně i smutno. Nikdo po cestách nechodil, nikdo nerušil ticho, já seděl a začal přemýšlet, přemýšlet a vzpomínat. Jsou velikonoce - nikdy jsme si nenařizovali co budem v klubu dělat a kam chodit, ale velikonoce měly být vandrovní. Tak jsem tu seděl já - celej Yetti klub - a tak mě napadlo co všechno se stalo a změnilo ...

/Před rokem jsme my čtyři šlapali Vysočinou na prvním společném klubovém vandru a byli jsme nejspokonejšími lidmi .../ Já blázen si myslel, že to tak bude pořád. A tak mi od Velikonoc visel v hlavě otazník - existuje ještě vůbec nějaký Yetti klub? Pak byl Welt triangel a pár akcí, které mě od tohoto problému nějak odsunuly.

Až přišel tábor ... Ten mě dorazil hodně. Cítil jsem, že se zhroutilo i to poslední co mezi náma ještě zbylo. Taký mě napadlo, že už nemám vlastně s kým vyjet na vandr /myslím tedy někoho takového jako jsme byli my čtyři/. A navíc mně bylo už 21 roků. Tolik a nic za sebou a nic před sebou. Pak vznikla básnička Konec Yetti klubu a už jsem po Fumasově odchodu čekal jen na úplné zhroucení. Jenže... Yetti klub existuje pořád protože se kolem něj něco děje. Ne sice tolik jako dřív, ne ve stejném duchu, ale přece jen. POZNÁMKA na závěr: Pokud někdo říká někdo, že Yetti klub je moje organizace, kde si dělám co chci já a co se mi nelíbí okamžitě potlačím /nebo znemožním/, může mít ze svého subjektivního hlediska snad i pravdu. Dovedu to pochopit u někoho kdo v klubu nebo blízko něj není. Pokud si to myslí někdo ko'em nás, mrzí mě, že mi to neřekl. Pokud je ta situace tak strašná, určitě by se s tím dalo něco dělat ...

Belmondo

A dál směle můžeme pokračovat v Klepech :

Flebert se nám na krátký čas vrátil z obrany vlasti. Je jak má být ostříhaný, usměvavý, v dobré náladě. V souvislosti s jeho příjezdem se objevila zhušebněná verze písničky Yetti, kterou sám Flebert stextoval. Má přitažlivý rým s melodií, která hned chytne za srdce. Proto pozor na infarkt.

Pecka ztratila Pecku

Aby jste se v tom vyznali mluvnicky, tak ta první měla být s malým písmenem, kdyby to nebylo na začátku věty.

Našli jsme tu malou uplakanou, jak na nás hledí a ptá se po své kamarádce: "Kam ses mi ztratila, kam si mi utekla, kde tě mám hledat?". Smílevali jsme se a vzali ji sebou. Proto kamarádke Pecko, přihlaš se u redakce, dostaneš dáreček.

Klub přátel country

Tak se jmenuje nástěnka v průchodu do Alfa-pasáže z náměstí Svobody. Můžete si přečíst měsíc dopředu, kde bude v Brně vystupovat. Seznámí vás s různými kapelami, písničkáři. Najdete v ní povídání o hudbě, výsledky hudebních festivalů atd.

Můžeme být rádi, že něco takového vůbec existuje.

Aťhoď kamenem

Když už jste si počítli dvakrát, tak potřetí vás to nezabije. Taký se říká do třetice všeho dobrého. Můžete na tomhle článku pozorovat velice vzácnou názerevskou soudržnost redakce Plantážníka. Nikoliv však vzácnou pro nás. Dívali jsme se po sobě velice překvapeně, když každý z nás vytáhl článek se stejným obsahem, dokonce se stejným názvem. V mnohém scénka připomínala konkurenční boj TAM-TAMu a SEŘAČE z klasické literatury. Ne nouřejší ustoupí, proto jsem uvážlivě schoval originál a dovolil, aby články byly otištěny. A když už jsem ho schoval, tak co bych ho vytahoval.

Jak se o nás pokoušelo prkno

Spíše my oměj. Byl uprnutý souboj, když naše redakční trojka stanula na startovací plošince u Vranovské přehrady a čhtí pořádně tomu Surfmu natleout. Musím přiznat, že spíše natleukl on nám. Takevoj kus laminátu s nápisem Windsurfing a hned si to osobě myslí, jako by byl slavný oř Hata-titla. Víte, zkušený to harcovník tehle sportu se jen potutelně usmíval při pohledu na nás s Belmondem. Nicméně pak přijel i Fan a pobavili jsme se pro změnu zase my. Ty Zblumduchy, jak jsme nazvali to vylétávání z prkna, byly nezapomenutelné. Dávalo to tušit, že zde existují tajné, silné magnetické síly, přičemž zřejmě Fan i prkno měli shodnou polarizaci.

Tak Paré a Sharp už nám pěkně studují. To, to dale práce než jsem je tam česl, než jsem přemluvil babku uklízečku, aby se přimluvila u děkana. Inu vlivné známosti jsou vlivné známosti. Teď je setkávám na fakultě s hlavou skloněnou, se zamyšleným výrazem ve tváři. Na zádech krosnu s učebnicí, v podpaží po jednom rysu, aermuťte se, další semestry jsou mnohem horší.

Uje je novinářskou senzací!!!!!!!!!!

Skoro v každých novinách. Například v poslední Rovnosti: "Pěstování ozimovin má v tomto kraji velkou úroveň. U Jasně například vypěstovali"

Uje jak to děláš, že seš tak populární?

Něco z Divokého Západu

V krajích poctě toku Mississipy zavítal z Oklahomy tulák, falešný pokerevý hráč, zlatekop, rovněž i nebezpečný falešný pistolník LENDY zvaný Divoký Láďánek. Fotuluje se zpravičela s taktéž falešnou šružkou, která alyne HOUSKA. To je snadno poznatelná, neboť její jediným oděvem jsou sáčky se pečiva.

Pro drtiče kytary

Koncem roku nebo začátkem příštího na pultech Hudebnin se objeví notový záznam písniček Wabiho Lanke s příslušnými texty. Vhodný doplněk ke gramofonové desce.

5. VEČER TO ONTARIO

Už se mi chtělo napsat povídání o loňských večerech na Buffalu. Prostě něco podobného mi chybělo. Až do středy.

I když tenhle večer byl trochu smutnej - zase pár kamarádů na dva roky zmizí ... Cly, Luke, Bubla. On si člověk asi moc nepřipouští jak kolem běží čas ... chvíli se nevidíme a za Buffalem se na místě hřiště okopávají zahrádky, Čenda promítá úplně nové a zase lepší disky, dvojice chodivši spolu se už zase nějak jinak pomíchaly ...

Bolavý a toulavý to jako vždy zahájily. Hráli a zpívali nejen domácí, ale i hosté, hlavně se povídalo a zpívalo z tvorby Lukeho a Clyho. Sharp napsal a přednesl zasvěcenou kritiku na oba dva, která měla hlubokou myšlenku, která by jistě v budoucnu měla co říci lidstvu. O přestávce vletěl Vašek do vody za svou fámou, že jde kavojákům. Jedly se pak dvě mražené dorty /a nakonec se kupodivu dojedly!/. Cly byl ostržán a jelo se s ním na nádraží rozloučit. V Pisárkách se ještě tančily country tanečky, hrálo se a zpívalo. Na nádraží už jsme šli v řadě za sebou /bože jaká to byla krása!/, u vagónu zněl naposled "Kamarád", obrovské ahoj a Cly odjel...

Tenhle večer byl fajn, ale nemůžu se zbavit pocitu, že kluci už nejsou taková parta jako loni /třeba na táboře nebo na Trojúhelníku/ a lylo to chvilka poznat. Jenže jaká parta je dokonalá?! Ale večer opravdu stál za to, takže se můžeme těšit na další ...

➤ JAK K OZVĚNĚ «

Z Ozvěny odešel Pit. Říkám si kdo asi teď bude organizovat. "To má teď na starosti Pavla", odpovídá mi víta dřív než se stačím zeptat nahlas. A hned je tu nápad - nepotřebuje s něčím pomoci? Za dva dny jdeme k ní a domlouváme co a jak a povídáme o hudbě a o všem možném. Za týden malujeme plakáty a pak je jdeme večer lepit. Tedy nejdřív k Čitě. Zazvoníme, chvilku nic, pak otevře Žralok vyklopí ze sebe ahoj a na uvítanou pronese památnou řeč: "Tak to jste vy ta nejlépe organizovaná neorganizovaná banda lidí?!" Domlouváme další podrobnosti. Daleko víc nás ovšem zaujme malej Honzík, kterému se zjevně líbí víc magnetofon a vlastní fotka než rodičové... A pak agenti vybavení dlouhým štětcem, lepidlem Herkules a rolí plagáků, obcházejí volné rohy alepí kde se dá. Jinak z naší domluvy vyvstává problém jak vyřešit hlasování o nejlepších z deseti písniček na večeru Ozvěny. Ještě tentýž den přichází nápad s kuličkami a hlasovacími krabičkami. A nápadů je víc, uvidíme ...

Takže nám nezbyvá než vás pozvat do líšně na další dva večery

66.večer 17.listopadu - Karabína, Příboj

67.večer 22.~~xxx~~ prosince /vánoční!/ - STOPA Pardubice

Pro hloubavé poznámka na závěr : Tím, že Ozvěňákům pomáháme jsme nezměnili své názory na hudbu a když bude potřeba zkritizujeme i je!

Kola trampů ...

/Tak se jmenuje článek, který jsme objevili v obrázkovém magazínu KORUNA z květnu 1930. Je z něj patrné, že každé doba přináší svoje/

Dokmile vysvitne slunko, probudí se v mladých duších touha po tuláctví, moderně řečeno, po trampingu. Nepochopou plamenné řeči, přednášky ani domluvy starostlivých rodičů, spojené obyčejně s pohledy. A tak v sobotu natáhne tramp všelijak šité kalhoty, na záda si dá raneček, do rukou eventuálně těžce sebraný gramofon a aloe na čráhu. Běže přes každou překážku, pomáhaje si v tlečenicích lokty nebo jadrnými vtipy a pak, snad ze skromnosti, posadí se na schůdky vagonu, případně na podlahu. Jak se vlak hne, otevře ústa a ničeho nevidaje neslyše, zpívá. Pehrdať přehlídne své společenstevníky nejčastěji "astrachány", t. j. lepší trampy, anebo civilisty-výletníky, tak zv. "vážňáky", kteří vědí za tento přílehlavý název zamaštěný papírón, který odhazují v přírodě kdekoliv.

Ze sobotních odpoledních vlaků mají venkované, těžící se z božího klidu, nesmírnou radost. Jindy tichý kraj zahlaholí roztemilými písničkami o nějakých kapitánech, bílých tělech atd. A nejen z vlaků, ale také z řeky vynoří se hejna trampů. Canoisté v potu tváří "koníčkují" pestře zbarvené a pojmenované své loď, obyčejně v doprovodu své nezbytné dívky, majitelé house-boatů vystrčí na stožár barevné praporečky, někdy obléknou stejnakroj a udělají z té nevinné archy lezeckou válečnou loď, která se zoufale houpe za řevu mladých říčních námořníků. Pak zahřeje večer táborových ohňů. Za plápolu "táboráku" teplem večera přirozeně probudí se sentimentalita a tramp stává se hrdinou kanadských románů, sní o bílé skwar, která třeba naproti opéká vuřty, z údolí povstane cañon, z nevinné vlny divoká peřej a z Vltavy vyrostle Mississippi. Dlouho do noci, k radosti celého tábora zní táhlý zpěv, až silný spánek zavře ústa snící, mladé hlavy.

Dobré tramp nestane se "divokým", je dobře. Takový divoký tramp je postrašením všeho živého i mrtvého. Dobrý tramp jím pohlédne, neboť ví, že zkazil to dobré, co v trampingu je. Proto také, je-li dobrý tramp silnější než divoký, hodí ho ustrojeného po kanadsku do vody. Jinak je to, samozřejmě, obráceně...

Naši předkové jezdili také na výlet, nazývajíc to "výlet za bránu". Dnes se to jmenuje tramping a je to, podle dnešního způsobu života totéž.

Nám nezbyvá, než dodat, že problém "divokých trampů" je stále aktuální. Ustátní lidé nejezdící ven nás pak posuzují podle nich. Sice nejde se s nimi tak radikálně vypořádat "hozením do vody", ale dá se dělat lecos. Spousty lidí se stali divokými trampy, protože neměli ským jezdit ven. Snažme se, aby tzv. uzavřených akcí bylo co nejméně. Zachráníme tím mnoho kamarádů. Dobrý příklad pomůže více než kritika.

Kouzla přírody a na hony vzáslený ruch velkoměsta, ticho lesních zákoutí i chladivý proud řeky láká již tři generace trampů. Společným jmenovatelem není jen čas, strávený v přírodě, ale také romantické pocity, které za půl století existence trampského hnutí zdaleka nevyprchaly. Ty také formovaly první trampské písně a dodnes se to v nich hemží indiány, kovboji, náčelníky, zálesáky či zlatokopy. Romantika přicházela především ze zemí za velkou louží a byla tak konkrétní a hmatatelná, že se leckterý tramp připočítal do kroje, který u nás nebyl součástí šatníku. Podle názvů osad, rekvizit a přezdívek i cizinec snadno pozná, že tu někde na pozadí trampského dění stále především Severní Amerika, její dějiny, prostředí, lidé i příběhy. A tak by se dalo soudit, že naši trampové zpívali i americké písničky v originálech či překladech tak, jako je dnes slyšíme v podání populárních zpěváků. Tedy něco podobného jako píseň "Sladký třezalkový zrád", která v originálu vyprávěla o tetě Rhodě a husáckovi, nebo "Klementina", jež zněla z amerických kabaretních pódii již ve třicátých letech minulého století a pak se stala jednou ze stěžejních písní zlaté herečky v Kalifornii, když se v roce 1848 našlo zlato v Sutterově potoce, nebo píseň o JESSE JAMESOVÍ, která dnes u nás zní v téměř doslovném překladu a líčí osudy slavného pistelníka.

Budete se možná divit, ale nic takového na samém rozbřesku trampské písně nebylo. Be smí nemohlo být, protože sami Američané tyto písně téměř neznali. I oni si museli počkat dalších třicet let, až folkloristé a sběratelé objevili poklady lidových písní v polozasutých zákoutích městských periférií, odlehklých farmách v Oklahomě a Texasu či v šolích Jižních hor. Ale přece jen neplatí doslova, že se svět neseznamoval s lidovou americkou písní již těsně po první světové válce. Vždyť na francouzskou frontu do Flander přijali vojáci, z těchto koutů Spojených států a některé z jejich písníček zakotvily ve vojenských a později skautských zpěvnících. Především zde však byl proud nejširší a nejvydatnější - moderní taneční hudba a jazz. Není třeba sáhodlouze rozebírat otázku, jak se oerazila americká lidová písnička v populární hudbě. Dnes i zasvěcenec i nezasvěcenec ví, že tu byly nějaké černošské spirituály, blues a třeba i kabaretní americké písničky. Kromě hudby byl zde ještě důležitější činitel, který nadchl duši budoucího českého trampa: americké filmy zaplavily poválečnou Evropu. Na plátnech ožila romantika Dalekého západu, korzářských šrůtek, nekončících bílých plání Kleasýku. I literatura byla nesena tymž duchem - od kýčovitých románků až k dílům Jacka Londona. Ten byl snad největším idealem prvních českých trapérů, kteří táhli proti proudu řek po nových stezkách. Není divu, že londonovský laděný životní pocit zachycují i první trampské písničky. Romantické víze musely hluboko prostoupit duši českého trampa, když mohla vzniknout píseň, jako je např. "Cariboo"

pokračování

Fedmanivě prostředí "Ztracenky", vytvořené partou vzácně dobrých kama-

rádů, dalo vzniknout nepřehledné řadě známých i neznámých písníček. Terceto osadních veršetepců tvořili Mottl, Kopáček a nezapomenutelný Karel Švec-Kuthan, který se do historie "Ztracenky" vepsal písmem nezametzelným. Výborný malíř, na onu dobu vynikající kytarista, citlivý zpěvák i úspěšný písníkář. Oblíbená písnička "Indian, stepí pán", která je připisována několika různým autorům je prokazatelně Karlíkovým dílem. Škoda, že nebyla natočena na gramofonovou desku.

Ze svých drobných prací si nejvíce váží písníček: "Maxinko, mámo", "Leňorita a růže", "Sprey", "Margareta", "Čest psů a ještě jedné... Cariboo", která ve mně vyvolává kouzelné představy échosínajících táboráků.

S v o j š i e k ý l e t e r e s t

nebo lederost, jak nazvala uvádějící dvojice Debiáš-Vančura toto první setkání folkových písničkářů ve Svojšicích díky proudům čerky proudům vody a silného větru, byl ukázkou různých hudebních přístupů.

Protože začínat není nic příjemného a ve dvou se to lépe táhne, ukolu se chopili hostující Minesengři, držitelé Borty z roku 1969 a 1973. Písničky "Dej mi tón", kterou přetektoval z originálu Kapitán Kid, instrumentálka Big Billa Bronzeho "Jízda smrti" a k patnáctiletému roku skupiny "Glory Missipy" maladevaly chtivé publikum, takže se závěrečnou indiánskou ukolébavkou "Oh Watanay" zpívalo celé hlediště.

Marek Eben, bombardován dotazy Henzy Debiáše, o sobě prozradil, že se stal hercem pražského Divadla Y, že hraje na kytaru od jedenácti let a pro zajímavost zahrál úryvek z rehabilitačního cvičení krční páteře, který hrával v dětství se svým tatínkem.

Máš rád buchtu ano, ano
Máš rád placky ne, ne
sněd bys buchtu posypanou
a mé placku s křenem

Když se rozesmátí diváci přestali s rytmem kývat dopředu a do boku, zanotoval "Sklerotickou", "Ukolébavku" pro dospělé "Píseň o kravatě", dokonce si zarecitoval bajku I. A. Krylova "Souť".

Dokázal navázat kontakt s posluchačem, zarecitoval a se svým příjemně zabarveným hlasem zazpívat, přičemž mu tu a tam přizvukovali sourozenci na klavír, klarinet či basu. Jeho vystoupení mělo vysokou úroveň.

Sedmadvacetiletý truhlář SAMSON - Jarda Lenk je sice technicky dobře vybaveným hráčem, ale má snahu se probírat audními folkovými schématy. Přesto písně "Pokus", "Teď už to ví", "Laciné víno" se líbily.

Nemastným, nealaným dejmem však zapůsobila dvojice Zuzana Hanzlová - Petr Bartůněk, kromě úvodní písně "Mistr Alter Ego" nepředvedli nic, co by vystupovalo z průměru.

Wabi Ryvola zase, jak už jsme si v poslední době zvykli nezahrál nic nového. Nelze stále žít ze své legendy. Přesto si všichni a ním rádi zazpívali "Terezu", "Zvláštní znamení woodcraft", "Rychlé Sípy" a jiné.

Zpívající právník Ivo Jahelka musí své písničky neustále obměňovat. "Jsem to písně na jedno použití" říkává. Příběhy psané životem jenně zpracovává a podává s takovou přesvědčivostí, že strhne celou pozornost. Ve Svojšicích zahrál "Franta Houska chce zahrnout do Rakouska", "Omyl policejního informátora penzisty Pišty" a "Balada o rozhodujícím úderu řezníka Josefa" atd.

Snad poprvé před takovým početným publikem samostatně vystoupil Henza Nedvěď. Kromě písniček, které zpívá s Brontosaurama zahrál dvě: "Te se mi stalo" a "Najednou tě holka nemá rád". Písně již obrostly mechem, ale přesto měly svoji premiéru. Henza Nedvěď je vytáhl ze své šuplíkové tvorby. Nutno říci, že by častěji měl takto sáhnout do své bezedné zásoby. Na mag. pásku jich má dalších 300. Další vystupující Míla Zichová a Paleček-Janík to měli těžký. Po čtyřhodinovém hraní a zpívání již nedokázali zaujmout. Snad Paleček a Janík s písní Slušovice, která však svým zaměřením byla diskutabilní.

Dvorní textař Marie Rothové, ale především vynikající folkový písničkář Jarek Nohavica se předvedl, jak se od něj očekávalo. Písně Buleta Okudžavy a Visetckého smutně promlouvaly o světě, o jeho proměnlivosti a neseouladu, o vztazích mezi lidmi. Další "Lásko voníš deštěm" a "Když mne brali za vojačka" měly lidové motivy.

Vrcholem večera po stránce technického zvládnutí kytary byla Láša Vonková. Maximální instrumentální úroveň, když se zkrhlymi prsty variovala, dává velký příslib do budoucnosti. Na kytaru

zahrála na tomhle folkovém setkání ze všech nejvyspěleji. Ale její styl nemohl na první poslech dojít k oblibě. Každý je přece jen zaměřen na něco jiného a melodiická píseň dominovala před obtížnými variacemi, doprovázenými složitým zpěvem. Dále nastoupil na podium portský přivlávavč deště Pavel ŽALMAN Lohenka. Písní "Signál kouřovej", kterou dokázal, že může hrát trochu jinak než s Minesengrams. Nejlepší celkový dojem bezesperu získal Karel Flíhal. Nenuceně zpíval a na svých zvířátkách vykreslil lidského tvora a poukázal na jeho vlastnosti. /Opilý mravenec, O blechách, Tři bílé vrány/ O jeho "Akorděch" se W. Ryvola vyjádřil, že to je nejlepší, co poslední dobou vůbec slyšel. Nakonec si Karel Flíhal dovolil i drobný vtíp- -když byl poněkolkátý žádán, aby přidal: "Buďte to píseň "Jízda vědané mandelinky Konečné" Zpěv "Vědaná mandelinka Konečná - vystupovat..." Na závěr již tradičně Nabi Laněk, který se konečně vytáhl s novou věcí "Bílá vrána". Kromě ní zahrál stálý repertuér - měl by ho obměňovat, nebo nejeanou zjistí, že už jsou jeho písně obehnané. O připravované desce se vyslovil, že bude obsahovat dvanáct písní a mimo jiné se na ní zúčastní Ag-Flek, Foutníci a Kovařík. Údajně se objeví na stánkách Suprafonu koncem roku nebo začátkem příštího. Na úplný závěr si publikum s Minesengrams zazpívalo dvě lidovky a tím to zakončilo..

Velká cena ZA JAKOU CENU ?!

Při vyslovení pojmu Velká cena se každému z nás asi vybaví něco jiného. Někdo vidí velký zisk, jiný sportovní podívanou na vysoké úrovni, někdo zase narušené město drahými turisty z NDR, ale já vždycky začnu přemýšlet nad tím kusem lesa, který trať Velké ceny obklopuje. Každý /i ten kdo to neviděl/ si jistě dovede představit jak to po závodech kolem trati vypadá. Nicméně je fakt, že jsme si už na každoroční dvojí "šílení motorů" za Brnem zvykli. Vždycky si znovu zanačáváme a nic, všechno jde dál.

Jenže ... asi před dvěma roky se mi /už nevím očku/ podařilo vyčíst, že se bude stavět nový závodní okruh. Proti tomu nic, nakonec je to potřeba /sporné je zda je potřeba okruh budovat právě v nádherném okolí Brna/. Ale trať VC zasáhne oblast Pohádky máje /tedy podkomorských lesů/. Podle plánů ale "jen částečně", takže se ani nemusíme znepokojovat. Jinak kdo zná ví, kdo nezná:

V roce 1973 Byly lesní porosty v bezprostřední blízkosti města Brna o rozloze asi 700 hektarů vyčleněny do zvláštní skupiny rekreačních lesů. Byla zde tedy vyhlášena klidová oblast města. Pro tyto porosty byly zpracovány samostatné směrnice hospodaření, které respektují rekreační funkci lesů a jí podřizují veškeré hospodářské zásahy. Tato klidová oblast představuje dnes jedinečný příklad účelného obhospodařování lesních porostů v blízkosti velkých měst a je obdivována nejen domácími, ale i zahraničními návštěvníky.

Je více než jasné, že výstavbou závodiště v těchto místech prakticky zmizí všechny přednosti, které zdejší oblast má. Jenže Brno potřebuje důstojné prostředí pro tak významný podnik, jakým Velká cena bývá. Proto se například nerealizoval jeden z projektů, který navrhoval umístění trati jižně od Brna v oblasti, ve které by nepadl ani jeden strom a zábor zemědělské půdy by byl minimální.

Celý tento nápad, plán a uskutečnění "zničení Pohádky máje" je především výplodem SVAZARMU. Tím je vlastně řečeno vše /teď mi budou muset prominout ti co mají s tímto spolkem co dočinění. Ale nemusíme se bát - Svazarmovci jsou si vědomi už teď, že se zničí "nepatrná část" lesů a již nyní vysazují nové stromky. Když jsem si tohle přečetl ve zprávě o stavbě okruhu, měl jsem chuť někomu něco udělat! Protože se vykácí les, soudruzi ze Svazarmu vysadí sazeničky jinde. Jednoduché, že? Nemusím být ani lesník na to, abych si hned nepoložil několik otázek: Kdo se o ty sazeničky bude dál starat? Kolik roků potrvá než vyrostou? Mohou vůbec takto uměle vysazené stromy vytvořit tak ekologicky hodnotnou oblast? ... a o otázku by se jistě našlo v: Napadá mě zajímavá věc - šli by tihle Svazarmovci sázet stromky, kdyby nová VC nebyla?

Národní výbor města Brna již o celé věci jednal a po té co Ministerstvo lesního a vod. hospodářství vyňalo celou oblast z půdního fondu, není již síla, která by stavbu zastavila! Podnikat už nemůžeme vůbec nic. A tak se můžeme jen chodit dívat na staveniště, ze kterého za dva až tři roky vzejde okruh světové úrovně. A my blázní se bouříme pro kousek lesa !!!

/Nakonec díky Medúze, která mi tohle všechno připomněla a byla ochotná pro tyhle esy něco podniknout, jenže bohužel jsou v akci zapojeny orgány velmi vysoko položené, takže .../

MOTORISMU ZDAR ! Jo a taky SVAZARMU !!!

A VLAKY JEDOU DÁL

V americkém státě Iowa v malém městě jménem Britt se každoročně koncem léta schází hrdka starých mužů. Většinou je již zdobí bílý vous, červený šátek kolem krku a jméno vonící Divočím Západem - Virginia Slim, Hobo Bill, Jack "Pánev". Dohromady je spojuje umění naskočit do rozjetého vlaku, vyhnout se průvodčímu, vyspat se na podvozku dobytčáku, a taky touha po dálkách, po svobodě. Jsou to hobos, railway tramps - železniční trampové.

Tradice amerických železničních trampů začíná ve druhé polovině minulého století. Jižanští vysloužilci, kteří se vraceli z války Severu proti Jihu, nacházeli doma jen vypálené vesnice a zničená pole. Nezbyvalo jim nic jiného než se dát najímat k práci na plantážích, stávají se z nich hoe-boys /hoe = motyka/, později nazývaní hobos. Mnozí z nich odjíždějí za prací na sever, většinou s nákladními vlaky. Ale práce nebylo, nikde nazbyt, a tak se hobos stěhovali z místa na místo a mnohého z nich si život svobodného tuláka získal navždy.

Dnes už se jich v Brittu schází málo, předloni jich bylo jen devět. Navíc se nynější moderní vlaky řítí obrovskou rychlostí a zastavují jen ve velkých městech, takže cestování "na černo" se pro hobos stává stále obtížnější.

Brzy tak hobos vymizí, zůstanou jen ve vzpomínkách a v Londonových, Steinbeckových a Kerouakových knihách. A taky po nich zůstanou písničky, jako třeba tahle

Baby, jestli jsi sama a je ti smutno,
nemáš práci, poslední kamarád a poslední láska jsou pryč,
vyskoč si na vlak blues.
Ten jede daleko a jede rychle. Kam, na tom nezáleží.
Hlavně že jede



TÁBOR

HERMANEC

1983

Úplně ponejprv jsem chtěl napsat jak nám vlastně celý tábor probíhal. Ale přišel jsem na to, že to není tak podstatné a tak jsem napsal řadu myšlenek, které mnohdy vzájemně spolu nesouvisí. Je to asi chyba, ale jsem to nedokázal ...

Do nedávné doby jsem si myslel, že nejdůležitější akcí pro mě je expedice Yetti klubu Trojúhelník. Jenže ono je to trochu jinak. Přijedu na tábor do Hermanče a vím, že patříím sem, prostě se tu cítím být užitečnější.

Tady jsem poprvé spal pod širákem, toulal se krajem, poznal kamarádství, naučil se dělat se sekerou i pilou ... Nikdy jsem si neuvědomil, že i tady v tomhle nádherném cípu obrovské louky čas běží. A teď tu stojím už posedmé za sebou a cítím, že se blíží čas rozloučení. Nějak se s tím nedokážu lehko vyrovnat, že bych sem už nikdy nepřijel.

Kolikrát už mě to štvalo, že všechna tahle práce s dětma nemá smysl ... jenže pak nadám klukům, že se motají kolem potoka a nemají tam být a druhý den se dovím, že byli chytat z vyschlého potoka pstruhy a házet je do přehrad, aby to sucho přežili. Ono je sice krásné dělat akce pro nás, pro ty starší, ale význam má spíš vychovávat svoje nástupce. Vždyť většina trampů a kamarádů, kteří jezdí ven jsou dnes bývalí pionýři. Kdo si tohle nechce uvědomit a brát to na vědomí je "omezenec" /ostré, že ?!/. Vychovávat ty starší už je obvykle pozdě. Začít se musí u těch nejmenších, co brzo začnou jezdit jako my.

Jak ten náš tábor vypadal vlastně většina z vás viděla přímo na místě. Takže všem kamarádům a kamarádkám ještě jednou dík za pomoc!

Tenhle tábor nebyl nejhorší, ale k dobrému táboru mu chybělo hodně - hlavně aby program byl natítlejší a promyšlenější /moje chyba/, aby vedoucí a instruktoři dělali víc s děckama ...

Ale tábor je náš, pořád i kdyby se dělo v něm něco špatného.

A vždycky si to uvědomím, když jdu přes kopec do tábora a koukám na kopečky před Landštejnem, pak zkontroluju očima jalovec na louce, studánku, potok i ta nejhezčí místa v Černém lese.

Takže na závěr zbývá si jen slíbit, že všichni zkusíme udělat HERMANEC 1984 o moc a moc lepší ...

VELKÉ ZÁŽITKY Z VANDRU

VÝHODNÍM
SLOVENSKEM

zážitek první

Využijte výhodných služeb ČSD - cestujte do Tater a Košic rychlíkem Petrov - z Brna přímo, žádné přestupování !! Rádi bychom touto cestou vzdali hold všem železničním zaměstnancům stanice Bohumín /ze které již zmíněný rychlík má odjezd 1,44 hod./, kteří nás neopustili ve chvílích nejtěžších a jejichž obětavostí a zásluhou se již v 5,35 hod. náš vlak pohnul. Nicméně na Bohumínském 2.nástupišti jsme vynalezli trampský synták - na flétnu se navléknou nafouknutý balónek a pak stačí jen mačkat ...

zážitek druhý

Kousek od Prešova, v lesích Slanských vrchů, se nachází minerální pramen železité vody Štávica, u kterého jsme konali pijáckou seanci. Nicméně zlomit pětilitrový demižon se nám nepodařilo, ale voda byla vynikající.

zážitek třetí

Teplota se zvyšuje, na čele vgráží studený pot, ruce jako lopaty rypadel vybírají z potoka další a další kamínky. Oči ostře probodávají kámen a hledají zda se nezaleskne opálová horečka. Temné, vlhké podzemní chodby nás zastavily, ale my se sem určitě vrátíme - horečka ještě neochladla. Nakonec ji stupňují těch pár malých úlomků opálů, které se nám podařilo najít.

zážitek čtvrtý

Trampská idylka ... u chaty sedím v houpacím křesle, kousek bokem se v sítích houpe Betelka a Víťa, Šaman u zahradního stolku popíjí čaj ... a kdosi plácne nejpriléhavější název antiwoodcraft ... zůstáváme však tvrdí - spíme před chatou /tedy ty tři dny co jsme na Sigordu/. Naše toulavé citění tím /kupodivu ?! / neutrpělo vůbec.

zážitek pátý

Ráno spěcháme do Prešova a autobus si to kolem nás a horárně prohučí jakoby nic...smějeme se a jdeme pěšky.

zážitek šestý

Konečně jsem přišel na to proč vláčím na zádech kytaru. Nepřehledně velké a vysoké kopřivové háje pálí a pálí. Mě tak ne - před nohama tlačím onen nástroj.

zážitek sedmý

Žízeň je veliká ... potok Zlatník a jeho čistá pramenitá voda nad dobytčím napajedlem nás osvěží. Ranní probuzení je ještě kouzelnější. Naše zelené obličejí a potíže řešené v neďalekých keřích, svědčí o nezávadnosti vody. Nakonec nás zachraňuje teinová bomba /hořký čaj z šesti sáčků/, dietné sucháre, výživy a borovička

zážitek osmý

Osm set je už slušná výška a bouřka nás taky dvakrát nepotěšila, ale jde se mokřým dnem dál. U opuštěného tábořiště nalézáme flašky oč alkoholu, popruch z uzdy a feldu ...

zážitek devátý

Pořovnícká chata na brusinkoborůvkové, louce má otevřenou půdu a kdo mohl tušit, že pro deštově nepokoje tu strávíme dvě noci.

zážitek desátý

V Gelnici do sebe cpeme snad všechno co místní obchodní zdroje mohou poskytnout a navíc si Šuška odbude návštěvu felčarského ústavu s nohou, do níž se zabodl "kliněk" /nebo co/, ale stejně ji to víc bolí nad hýžděma /jó Tetanus je Tetanus/

zážitek jedenáctý

Malá vesnička Žehra, malý ale vzácný a nádherný kostelík. Prohlížíme si fresky z XIII. století a posloucháme co všechno nám pan farář povídá ... Nakonec spíme na faře.

zážitek dvanáctý

Natáčení velkolepého Plantážníkovského seriálu o Čachtické Bátoryčce - vražedkyni nás nachází na Spišském hradě /uměle opravovaném, místy až moc uměle/.

zážitek třináctý

Spěcháme na Sivou bradu, kde mapa značí minerální pramen. Lačni po velkém pijáckém zážitku zalamujeme do sebe feldu a sirovočkový zápach i chuť nás uvrhají do drsné životní reality - raději budem šilhaví tuberou prolezlí než tohle ... Nad pramenem je zvláštnost - travertinová jezírka, ve kterých bublá voda a tak vzniká nový travertin usazováním. Lovíme konzervy, sbíráme papíry a střepy, kterých je tu všude dost ... /hlavně, že u parkoviště jsou prázdné nádoby na odpadky!

zážitek čtrnáctý

Ve vesničce prosíme o doplnění zásob vody ... nakonec dostáváme mléko - kravské. Tak to je tedy zážitek - pít pravé mléko! Děsí nás jen to, že toto pitivo není nízkotučné a tak ho nepijeme pro zdraví !!!

zážitek patnáctý

"Česť práci, súdruhovia!", nese se k nám od lesa k našemu večernímu ohni. Jé, horár! To je překvapení. Ale nakonec je to perfektní - nic neříká, snad jen abychom pak uhasili oheň.

zážitek šestnáctý

Bágly necháváme na Levočském nádraží a procházíme městem. Najednou se proti nám vynoří vandráci. Zdravíme je ahoj, dívají se na nás jako zjara, ten poslední při oslovení ahoj na nás vypoulí oči, vychroptí "Hhhhh!!" a ohlíží se až do bezpečné vzdálenosti, ze které na nás skřehotavým hlasem zakřičí "Sandokáááán!"

Kdo to prožil ?

Víťa, Betelka, Šaman, Šuška, Anka, Hana, Belmondo

Pro zájemce - popis cesty k opálové bani JOZEF
Vlakem či jinak do Prešova, odtud autobusem či stopem přes Dulovú Ves, Kokošovce, Sigord do Zlaté Baně. Odtud pěšky po silnici směr Dubník, na křižovatce před Dubníkem odbočit vpravo na Červenicu a po několika stovkách metrů jsou už vidět cedule rezervace. U nich stačí seběhnout vlevo pod silnic, otevřít mříž a vstoupit do baně ..

Mapa - Slanské vrchy /na ní rezervace Dubnické bane/

Trapsavec 1983

POKRAČOVÁNÍ
Z
MINULÉHO
ČÍSLA

Ještě něco povídání :

V minulém čísle jsme slíbili otištění nejlepších příspěvků z let minulých. Mezitím však vyšel sborník SEM TAM číslo 1 z Trapsavce 1983 a vzhledem k tomu, že letos se vítězné příspěvky /nakonec jako každým rokem/ nedostaly na veřejnost, otiskneme v tomto a příštím čísle Plantážníka vítězné povídky a básničky z letoška. Takže 5. číslo - vítězná báseň Zlatého Trapsavce a poezie a próza začátečníků, 6. číslo - tvorba pokročilých.

Než se do toho dáme několik poznámek o Trapsavci:

Asi tak v roce 1969-70 zjistila Braggi, která Trapsavce organizuje, že soutěž trampských autorů neexistuje. Spojila se s časopisem Tramp, jenže ten zanedlouho přestal vycházet. Takže zůstalo jen u spolupráce se Zdeňkou Čepelákovou /manželkou známého Irčana/. Původně se to mělo jmenovat Tramppsavec, i když je to nevyhovující. Trapsavec se Braggi nelíbil, ale nakonec vzhledem k překlepu jednoho z fotografů dělájícího zvacla, zůstalo u tohoto názvu. V roce 1971 se zúčastnilo 83 autorů a přišlo 186 příspěvků /letos 134 autorů a 325 příspěvků/. Soutěž je rozdělena na začátečníky /komu ještě nikde nic nevyšlo, a pokročilé /kdo měl v tisku již něco dříve/. Cenám koluje Zlatý Trapsavec, což je putovní cena vyřezaná ze dřeva. Porota boduje nezávisle na sobě od jednoho do pěti bodů /pět je maximum/ - body se sečítají.

Letošní porota - Jaroslav Studený, Honza Dobiáš, Karel Michal,

Josef Jégr, Wabi Ryvola

Zlatý Trapsavec 1983

BLUES SVATÉ ANNY

Je konec července a blues chodí travou
je konec července a ráno bude chladno,
je konec července a hvězdy v moři plavou,
ležím tu na zádech a vidím nebi na dno.

Je konec července a to blues krajem bloudí,
je konec července já znám své znamení,
je konec července a kdo chce ať mě soudí,
je vždycky soudců dost i kamení

Je konec července, les hraje na varhany,
je konec července, váš smích mě nemrzí,
já tady ležím a poslouchám blues svaté Anny
a vůbec nevidím pro rosu a pro slzy

JOHANKA, Česká Čermna

NÁVRAT

Už jsou to skoro dva roky, co jsem řekl naposledy ahoj a zalomil palec kamarádům. Jak sebou vláček trhnul a krajina začala ubíhat dozadu, byl jsem v tom zase až po uši. Másličko právě doladil kytaru Bessymu, která s náma prošla snad všechny vandry a vypadala podle toho. Zpíváme, koukám z okna a připadá mi, jako bych se z posledního vandru vrátil před tejdnem. "Tak Rosol deme" procítám ze snění a vystupuju. Dědek Zdražilů už zase nadává, že s tou dráhou sekne. Nadával vodjakživa, ale svoji červenou stanici a čepici by nevyměnil za nic na světě. Známa cesta, jedna z těch mála neznanejších pro tůristy, nám rozevřely svou náruč, a na mě dejchlo zase to Něco co rozebralo mou dušičku jako mozaiku na drobný kamínky, který jsem skoro dva roky lepil do obrazů vzpomínek. A co teprve, když jsme v kempu. Kluci koukají jak se tvářím a já je ani nemohu poslat k čertu, protože mně něco přiškrtilo jemně slůvka v krku. Radši se otáčím k táborovému kruhu. Za sedačkama kus kůlu, kterej nám tam nějaký dobrodinec zamechal po totěmu, jež nyní asi hyzdí někde jeho panský sídlo, ale který jsme tam pro vzpomínku nechali. Očima ježu vzhůru a na pahlu opět vyrůstají figurky, které pan Někdo z paměti nemůže odříznout. Ty dva roky, jsem právě těmi vzpomínkami, které člověku už nikdo nikdy nemůže ukrást, držel nad vodou. Vždycky jsem věřil, že se sem zase ječnou podívám, nakonec to všechno zařídili kluci. Přicházejí postupně další kamarádi, z lesa zní pokřik spřátelené osady. Večerní hvězda, podáváme si ruce a pomalu, ale jistě se blíží večer. Šerif Čára mi podává faguli: "Vymysli si Rosol nějakou slavnostní řeč, ten táborák je totiž na počest tvýho návratu." Pak mi ji zapaluje a přistrkuje můj invalidní vozík blíž k ohništi, abych tam dosáhl. Zase mě něco škrtí, pak zesebe dostanu "kamarádi díky" a pak klidně brečím, i když vítr žene kouř opačným směrem a zpíváme Vlastku a všechno je zas jako dřív ...

3.místo povídky začátečníků

PETR, Klatovy

KŮŇ

Ten kůň se vyloupil na pěšině jako čerstvá mandarinka. Zírali jsme na něj s pocitem, že je to fata morgána a přemýšleli, jestli je to tím vedrem a jestli všichni vidíme to samý. To co nás ponoukalo k těmhle myšlenkám, nebyl samotnej kůň, ale fakt, že se mu na hřbetě klímá Ward, kterej měl navíc výraz apačskýho šamana při obětním rituálu. Doplácal se až k boudě, objel ji zprava, zleva, pak zřejmě usoudil, že je na čase předvést něco úchvatnějšího a provedl s koněm nejpovedenější kouzlo - zastavil ho těsně před náma. Rozhlédl se kolem a jeho oči jasně říkaly, že triumfální jízdy do Říma byly proti jeho exhibici pouhou procházkou po rynku.

"Tak co" povídá, "kdo si to chce zkusit?" a zašrouboval pohled právě do mě, zřejmě na základě značné zlomyslnosti a znalosti slabších článků mé povahy. Jedním z nich je vrozená hrđost a ta mί přímo nařídila, abych se pokusila vyšplhat do míst, kde by mělo být sedlo a odkud se sesunul Ward.

Nikdy bych nevěřila, že kůň může tak strašně vyrůst. Ward usoudil, že to bez něj nepůjde a odhodlal se mί můj vzestup do výšin usnadnit. Za chvíli mu na čele perlila sodovka, ale jeho dřina byla korunována úspěchem.

"Poslouchá na slovo" informuje mě Ward; ale jaksi mu uniklo, že mě s tím zaklínadlem zapomněl seznámit. A tak jsme prostě stáli. Koník se pokojně pásł a já nevěděla co dál. Pak Ward přišel na to, že nemám uzdu. Byl tak hodnej a podal mί ji. A pak to začalo. Ne, ten kůň nehnul ani nožkou, jenom sehnul hlavu, aby opět trochu zaplnil za-

ludek chlorofylem. Já se uzdy držela jak myšlenky na spásu, a tak to dopadlo přesně tak, jak muselo. Udělala jsem snad nejpěknější salto v celém svém životě. Ward na mě kouknul vyděšeně, kůň nechápal, já na koně skrz slzy vyčítavě a rozhodnutě, že lichokopytníka definitivně škrtnám ze seznamu dopravních prostředků. Jenže člověk mluví, Ward mění. Když zjistil, že se mi tak moc nestalo, dostal záchvat nehorázného smíchu a já takovej vztek, že jsem rázem na své rozhodnutí zapomněla.

"Warde, vysaď mě na toho chudinku, já z něj udělám reaktivní záležitost, ať se seznámí s Velkou pardubickou." Chopila jsem se znovu uzdy, připravena ji okamžitě pustit, kdyby čvernožec pocítil potřebu plnit opět závazky k tasemnici.

Moje představy o tom, jak zahrabe předníma nohama ve vzduchu a v zápětí nechá užaslého Warda přemýšlet o tom, jaká jsem vlastně třída, se poněkud lišily od skutečnosti. Kůň stál i nadále na svém místě a já na něm hopsala jak pimprle ve snaze uvést ho do pohybu. Jemu to bylo jedno a Ward řval smíchy. Tomu koni chyběla jen madla, aby byl kompletní.

"Krucí, co s ním mám dělat?"

"No jeď" řehonil se Ward a chytal se za mozek.

"Co myslíš, že se snažím dělat? Že tu pózuju pro Zemědělský noviny nebo co?" Už jsem mi nezakrývala vztek.

"Přitáhni mu uzdu". Ward vypadal, že musí mít nejméně dvě bránice, když se tak usilovně snažil si jednu potrnat.

Škubla jsem a nic.

Škubla jsem víc - a začali jsme couvat. Můj kamarád se trochu zarazil a pozoroval, jak se zpátečkou snažíme vylízt po schodech.

"hele, když už jdete do boudy, vem mi tam pávo" mlasknul Ward a to byl zřejmě povel pro koně, aby udělal skok dopředu. To ovšem způsobilo, že se moje původně styčná plocha s jeho hřbetem octla v závratných výšinách a já zabořila čelo mezi koňské uši. V okamžiku, kdy jsem žuchla do původní polohy, jsme definitivně zakončili krátkou serii pohybů. Být z bronzu, mohli jsme úspěšně konkurovat svatýmu Václavovi.

Došlo mi, že ten tvor pode mnou má pár vlastností, který přímo křičej, abych fofrem slezla: permanentně hladovej, tvrdohlavěj, nechápavej a zlomyslenej jako Ward, kterej si se mnou opět vyměnil místo. Pošeptal koni ty tajný zaříkávadla a za chvíli už byli jen tmavým stínem na horizontu, asi takovým, jakej padl na mou vrozenou hrdost.

2. místo povídky začátečníků

ZDENA, Ústí n.L

GLADIOLY OD EL ALAMEINU

Žlutá je barva slunce, palčivá je pro Evropane barva pouště. Palčivá jako vítr, jak kůže sedřená pískem. Palčivá jak rána v dějinách, která nese název 2. světová válka. Tady pod palčivým sluncem je její symbolem pevnost El Alamein. Místo, kde hořela rozhodující bitva o Severní Afriku. El Alamein v egyptské poušti.

Dnes se tu kříží vyrovnané řady hrobů. Pomníky a mrtvými jmény. Mezi nimi je i šest takových, co nesou české nápisy.

Každý tulák zná ten cit pro všechno, co souvisí s domovem, zvlášť tehdy, toulá-li se dlouho. Snad se dá říci, že na cestách se probouzí nejen stesk po domově, ale ještě něco. Něco moc hezkého navíc. Kdo z čechoslováků přijede na El Alamein, přiveze s sebou šest kytiček gladiol. Položí je tiše na hroby, aby alespoň na chvíli, malou chvíličku, přehlušila svěžest živého mrtvý kámen.

Ten, kdo mi tenhle příběh vyprávěl, měl to štěstí, že na El Alameinu nebyl sám. Měl s sebou ženu a gladioly položily dětské ruce. Tak stojí česká rodina v pietním zadumání nad pomníčky v písku.

Malý kousek stranou pozoruje celý výjev dvojice, které čas už jistě patnáct let nechává podobu ~~světového~~ vlasého kmeta a stejně sněhové bělo

paní. Po chvilce otálení se osmělili: "Prosím Vás, to jsou Vaši příbuzní?" zněla anglická otázka. Když byl překonán jazykový Babylón, vyšlo na jevo, že oba manželé jsou z Nového Zélandu. Naše rodinka zase vysvětlila, že to nejsou příbuzní ale prostě krajané, také Češi, a že tak činí všichni Češi, když navštíví tato místa. To Novozélanděné chvilku nemohli pochopit.

Pak konečně odvedli jaksi dojatě mé známé k jiné řadě hrobů. Ukázali pomníček, který také oživovaly čerstvé květy. "Tady... odpočívá náš dyn. My jsme tu po druhé v životě, po druhé a ..., přijeli jsme se rozloučit a ..., " dodala žena už úplně tiše, "prosím Vás, nemohli byste až zase přijedete, tak jako krajané, položit tady taky jednu kytíčku? Hles se zlomil. Všichni slíbili, i děti za všechny Čechy, které znají. Ta jména, jména na náhrobcích, byla najednou živá ...

V očích starých lidí se rozlilo světlo. Člověk měl pocit, že jsou tak smíření a šťastní, hotoví zítra umřít. Kytíčku života života pro živé jméno, ještě někdo položí ...

Ještě jednu vzpomínku bych však rád připomněl. Je pamětní kniha na El Alameinu a v ní krásné věty v mnoha a mnoha světových jazycích. Do té knihy, na tomto místě, někdo pod zápisy dětí, docela nedávno připsal: "Heil Hitler."

1. místo povídky začátečníků

WALYBA, Planá n.L.

VRATOSLUN

Vzdálený příslib schnoucích natí,
v ohradě koník bez opretí.
Skřet zaštitěný kopretinou
ustupuje, jak plán se hatí,
pohněván strouhy zatuchlinou.

Na vrch se plížím nepozván
tam, kde dnes ony mají stan,
sbor čarodějnic kvílí.
Už ozývá se ze všech stran:
herbicid spálil býlí !

Z komínů táhne sirný pach,
freón rozžírá hvězdný prach,
na marách Belzebub už trání.
Černého kozla, z nějž jde strach
postříkal lesní vůní.

Vlkočlak chyt se do želez !
Drakule na krev musel dnes !
z údolí táhne na záda.
Kníže pekel už jenom hles:
sabat se odkládá!

3. místo poezie začátečníků

BAČA, Čes. Čermná

CESTY /THE ROADS/

Na jaře cesty jsou jak zbrusunová celta,
dotáhneš řemínek a kamsi schováš klíč.
Když potom do ohně přeteče ranní melte
víš, že zasán tě ten nejněžnější bič.

V létě jsou žízňivé oči sváženého sena,
kytky ti kývají, na zádech štípe pot,
vzdáček horkem chvěje se jak duše polapená
a z výšky skrivanek ti zpívá jako z not.
Spadaným listům křehké jsou koncem října,
z dýmu a ze zlata dostanou svatozář.
Svěcením komínů se návrat připomíná
a občas potkáš se tam kde se nečekáš.

V zimě jsou tajemné a jaksi mimo krok,
sněhové plamínky v čas koleč na horách,
řetízky drobných stop a krajky přes potok.
Pro změnu těšíš se na umetený práh.

Z asfaltu, z jehličí, ze šterku nebo mechu
od města, od závěr, od lese, od posměchu
úzké i široké, či s lávkou jako vor,
vždycky však svobodné odsud až ze obzor

2.místo poezie začátečníků

JOHANKA, Čes.Černná

TO ZNÁM...

Mami, ví les, že mu slapem po dlani?
VÍ.Dávej pozor-slyšíš? To je vítání.

Mami, a víš že se v lese nekřičí?
Ne, vždyť zalehla by ouška jehličí.

Mami, a kolik má cesta kamínků?
Jako nebe hvězd a oheň plamínků.

Maminko, les taky někdo pohladí?
Jistě.Mlha, potůček a kapradí.

Mami, spí les v noci když nic nevidí?
Ne.Vzpomíná asi, jak žil bez lidí.

Mami, a kdy už uvidíme lišku?
Teď ještě ne.Shání se po Koblížku.

Mami, já už znám tyhle borovičky.
Dostaneš Řád ztracené počkovičky.

Já už mám žízeň, vezmi mě na záda.
Cože, tak brzo? Co tě napadá...

1.místo poezie začátečníků

JOHANKA, Čes.Černná

ETUDA

Je zajímavé,
že tiskařská černá voní lesem,
protože vždycky, když zavrtám nos do skript,
zatoužím pak prospat se zas v jehličí.

Je zajímavé,
že les je tajemný jako noc,
protože pokaždé když uvidím kytku,
napadne mň, že vesmíru stejně neporozumím.

Je zajímavé,
že noc je mocnější než beton,
protože vždycky, když uvidím poklop pihatého nebe,
jsou zas města o trošičku ošklivější.

Je zajímavé,
že beton je hrubý jak stromová kůra,
protože jak uvidím paneláky, tak vzpomenu si na les
a zlehounke mne zamrazí.

/...nevítězný příspěvek.../

FLEK, Praha

Karpatské hry

APL
75.12.1

Indián toho možná neví mnoho, ale to co ví stojí za to, abychom se naučili ...

Začnu zdánlivě zdaleka, ale vytrvej bratříčku, je to dobrá vlastnost. Než začal kdysi indiánský náčelník a světec, jehož jméno překládali před staletími španělští misionáři jako Bonaventura, hovořit ke svým menším bratrům k indiánským chlapcům, k tmavým hlavičkám, ze kterých chtěl udělat muže, oslovil je: "Naslouchejte a dejte se nadchnout!", umkl. Nejmladšímu chlapci položil ruku na vlasy a druhou opsal ve tmě kruh, veliký ohromný kruh. Oheň praskal a chlapci byli tišší jako říční mihulky. Tušili, že ve tmě která obklopovala oheň, v kruhu, který se prostíral do všech stran a nikde nekončil, leží celý svět. Nic o něm dosud nevěděli, tím víc po něm toužili. A Dobré štěstí jim o něm začal vyprávět. Mluvil o travinách, kterými odnikud nikam pádí se hřměním zdivočelí koně. Mluvil o jezerech, do nichž padá jen stín horských štítů. Byla bezvětrná noc, ale chlapci cítili jak vítr nese nad průzračnou jezerní vodou vůni lososů. Mluvil o pouštích, nad jejichž osaměním se vznášejí jen barevná mračna. Byla chladná noc, ale chlapci cítili jak bílé pouštní slunce tiskne do úst chuť žízň, písku a svobody. Mluvil o propastech s oslnivými stěnami a temnými jícny, na jejichž nedohledných dnech se může ukrývat cokoli. Byla temná noc, ale chlapci viděli jak lesklou řídkou orli plachtí ve slunci vysoko nad útesy. Takovou moc mělo nad tmavými hlavičkami slovo Dobrého štěstí. Naslouchali a nechali se nadchnout ... Celý svět jim v tu chvíli patřil. Toužili po něm.

Nevyprávěl Dobré štěstí jen o světě a jeho krajích. Hovořil i o hrách osamělých lovců a poutníků, o tom jak krásný je mrazivý den a stejně nádherná jeho letní palčivost. Jak je dobré umět snášet hlad i být nasycen. Jak mnoho zdánlivě protichůdných věcí je krásných. Že je kupodivu stejně krásné když se člověk narodí, i když zemře. Že všechno v indiánské zemi je dobré. A tomu kdo se naučí milovat dobro, všechna věci i špatné pomáhají k dobrému.

Nežije už Dobré štěstí ani děti, kterým po nocích vyprávěl o zemi a o hrách, které na ni mohou hrát, ale rodí se nové hlavičky - plavé, hnědé, černé a snad dosud nezemřela radost z prostých věcí a čistých krajin ani z toho co v nich krásného poutníka potká.

Když já byl mladý jako indiánští chlapci, tichý jako říční mihulka, také jsem toužil po cizích krajích, cizích zvířatech, lidech čemkoli. Náčelníka Bonaventuru mi nahrazovaly knihy. Psalo se v nich o severních tundrách a jižních pouštích, mongolských pláních i aljašských horách. To ale byly kraje, které ležely za hranicemi mého kruhu. Kruh tehdy nebyl nekonečný. Byl malý, dokonce křivolaký. Málo se smělo cestovat a bylo jisté, že nespatřím ani tajfy, pouště, fjordy ani tmavovlasé dívky v době, kdy jsem o to celou bytostí stál.

/p o k r a č o v á n í p ř í š t ě/

Václav Hrabě

JAM - SESSION

X XXXXXX XXXXX

Přišel v černém baloňáku zmáčený a prostydý
paruku a vyšívaný frak odhodil na židli
pak udusil cigaretu Na piáno sáh !
Dovolte mi představit se: Jmenuji se Bach !!

Jsem bez peněz jako vždycky
za kafe a jeden štok
budu s váma chvíli hrát A třeba twist! A třeba rock!
Nečekal až někdo kývne Dupnul čtyřikrát
a pak začal tenhle chórus dole v basech hrát:

To byl chorus o životě, o slávě a o hladu
jak hrál, aby králi zpravil náladu
jak je těžké napsat rychle pro biskupa mši
když ti tlučou na dveře exekutor a vši

Jak je krásné chodit městem
když zavřeli hospody
a v hlavě ti něco zpívá a není to z náhody
jak je možné přežít krále, císaře a říše
i když nemáš na činži, i když ti kručí v břiše !

Dohrál, dopil, rozloučil se, řekl: Je čas k návratu
Ráno musám být zas klasik Zaplaťte tu útratu
Až vás budou strašit krásou z které padá prach
řekněte, že za kafe hrál tohle s vámi Bach !

/STOP TIME/

B Ě Í Z K Y

Svítil zalité sluncem, jako maják
Jsou prosté a tím právě krásné
Svítil ti na cestu i v noci,
když se Měsíc o ně opírá
Jsou jako z pohádky a právě tím krásné

Drobné lístky ševlí ve vánku
a povídají si o lidech co pod nimi šli
Povídají si o nedělním výletě
kdy byly zohaveny jejich tváře

Povídají si o spáči, který pod nimi ležel
Vzpomínají na velký požár a na žháře,
jež zabil jim matku a otce též
Vzpomínají jak nechal bez dozoru popel žhavý

Ševlí ve větru a povídají si dál
O holkách a klucích jež do nich ryli znamení
o své lásce, láskou zmámení.
Ta písmena se bolestí zarosila
Pak i ta láska byla plačtivá

Pak přišli muži a strašné nástroje měli
jako jekot vlkodlaka jim připadal jejich řev
Padaly jejich družky a je tu nechali
neodvezli je, jen tu mrtvé leží, trouchniví a hyzdí les
Proč káceli je ? Mohly růst až do nebes.

/ C L Y /

H U D B A

Když se vženem do sálu
není tam jak na bálu
všude ticho, mluví šeptem
připíjí si někdy sektem
a už první tóny zní
Lidská duše se probudí
potom velké požitky
z každé hlásky tóniny
/vždyť to nejsou koníny/
hudba spěje výš a výše
člověk ve veliké pýše
uvědomí si jak je malý
a symfonii dále hráli
Po skončení koncertu
posluchač se snese na zem
klesne v tvrdou realitu
kdo postaví mu asi bazén

/ F U M A S /

J S M Ě S T E J N Í

Nechtěj stáhnout z nás kůži za živa,
nechtěj nás zahubit, vymazat.
Chtěj nás jen jinak dostrkat
na rovné dálnice,

do betonových krabic,
na asfaltová hřiště.
My říkáme, že šlapem vlastní
klikaté cesty
a přitom přes týden
budujem barieru
svých návratů.

/ B E L M O N D O /

A STAČILO TAK MÁLO

Ještě včera večer jsem táhnul krajem jen tak, svobodně, šel jsem nejhezčí cestou i když to třeba ani cesta nebyla. Spal jsem v lese, tam kam jsem večer dorazil. V kapse pár korun v somradle trochu jídla. Táhnul jsem krajem s sebou všechno - svou vilu, auták, peníze, chalupu a kdoví co ještě. Jedl jsem když jsem měl hlad a spal když se setmělo...
Dnes stojím u dveří doktorky a potřebuji potvrzení - papír s jedním razítkem. Na hodinách naskakuje 11,18. "Jsem tu do jedenácti, přijďte zítra!" "A nešlo by..." "Ne, nemám čas!"
Z ordinace se po zabouchnutí dveří ozývá smích a vyprávění o čísi zlomené ruce.
Vlastně to spolu vůbec nesouvisí, že? Já si jen v první chvíli zapomněl uvědomit, že jsem zase mezi lidmi. Lidskými lidmi!
A přitom stačilo tak málo ...

/ B E L M O N D O /

A V PÁTEK ...

jsem zadvířkoval vrátka oš česneku, který chovám v uzavřeném zahrádkářství kvůleva svému konichodu místo oborku, a zamířil jsem s hrstí bobulí do stáje. Konichod už čekal s vyplazeným jazykem a jiskřícím zrakem na svou páteční dávku čpíčovníku. Vypnul jsem tomu dobrákovi teletunel a nabídl mu z dlaně stroužek. Udělal chramst chramst. Tak jsem si to zajodoval a sedlaje ho přesnými pohyby znalce zanotoval jsem jednu z mých nejmilejších:

Konivole zelená
zaskřehotej táhle
Kupředu utíkej
zasadím ti jáhle
Prri!Hot!Čehý!Hot!

A již se otvírají vrata, znamenající svět, již se zařazujeme do proudu pilících motoráčů. Kudovevpřed, konichode! Čekají nás modré dálky vonící lahodnými zplodinami čtyřtaktních pádidel a netaktních zvěrochodů, čeká nás pravidelné víkendové dobrodružství mezi smogem, zhuntovanými lesama a sobotními přílohami denního tisku. Ej, jaká rozkoš, sám se svým Tátošem mezi hřmícími obludami zasklených salónů a hečjámámercedesa očí. Přidej v poskok, konichode, v poskok, smog nás dohání! Zavři své něžné dímače a pil, proboha už pil, ať tam brzo dopílíme. Těch okolo si nevímej. to nejsou koně, to jsou HP.
A již jsme v příchodě chrámu, stromů té svatyně nevelké. Tu strom, onde samorost nás vítá příkrčeným úsměvem, a ty kytky, ty se něco naschovávají. Však my je ale, mršky, objevíme, do pugetů nasekáme, do kyčkovnic navencháme.

Okolo nás zatím povyroستla fronta na ozón, a tak jsme s konivodem poodešli jižněji. Zapálili jsme si oblíbenou detvu a kochali se weekendovostí. Koneckonců pořád je lepší dejchat detvu než ten zatracenej, všudypřítomnej

S M O G

JSME TULÁCI

Z večerního vlaku, někde na malém nádražíčku, jehož název je všem stejně neznámý, vyskočí pár kamarádů. Poslední dvě červená světla zmizí v dálce za zatáčkou a oni vyrazí - dopředu, do černě rozervené náruče lesa. V kopci se zadýchají a třeba zakopnou, ale jdou. Jdou za sebou, ale přitom spolu, šlapou v řadě, ale není prvního ani posledního. Tmavou noc ruší jen těžké kroky zakrývající dech a tak krásně zvláštní noční náladu. Na okraji paseky jim naposled na pozdrav zablikají světýlka lidských obydlí, světýlka světa, ze kterého je páteční odpoledne vyhnání a neděle zase zpátky rozesmáté vrací. Šum smrků jepohlí jako stovky a snad i tisíce jim podobných, kteří právě v tuhle chvíli se zase trochu víc upisují tuláckému žití. Jdou a nic je nezastaví ...

Z kopců pak okouzleně prožívají poprání, stejně jako posté, východ ohnivě koule. Holčák kluci nenosí kytky, ale vodí je na své louky a tam jim ukazují rosou rozesmáté zlaté hlavičky lilií, modro-modré hořce i tak obyčejně krásné zvonky. A když chtějí přivonět, lehnou si na zem a okouzlení koukají zblízka.

Někde vysoko nad kopci krouží dřevci a lákají tuláky k cestám za obzor. V kapsách nenosí peníze a na krku bráslanty, nespí ve vilách ani v hotelech, ale přesto jim patří celý svět. A oni to ví. Jdou životem a jako nejdražší poklady si oči strádají do srdce ta nejčarovnější místa starých zřícenin, opuštěných lomů, zarostlých kolejí, lesů, potoků, skalek, srubů ...

Ruka tak prapodičně stisknutá při každém setkání a pravé Ahoj na cestu je tuláckou přísahou. Přísahou na kopce, hory, stromy, skály, na krajiny co tu dávno stály, ale nejvíc přísahou na člověka. Protože i tuláci jsou lidé. A každý z nás je nejprve člověk a až potom dál tulák, tramp, vandrák nebo jak se dá ještě nazvat.

Vagony rozhoupavých starých vlaků se v nedělní večer rozezvučí písničkami i vyprávěním kamarádů. Nádraží měst a rozcinkané tramvaje je přivítají shonem a všedními starostmi. V pondělí pak všichni vyrazí do svých škol, zaměstnání a v hlavách se jim prohnání vzpomínky na zmizelé tři dny. Rychle uběhne týden a vlaky se zase rozezpívají, cesty rozezní těžkými kroky a ruce tak nádherně rozbolí od pevných stisků ...

/ B E L M O N D O /

++ Krvavá paní ++



Na strmém vrchu se tyčí hrad, pamětník
časů dávno minulých. Ten hrad pamatuje
mnohé krvavé příběhy. A ten nejkrvavěj-
ší bychom vám chtěli vyprávět.



V XV. století vlastnil hrad mocný
rod Bathoryů. Jednou z nich byla
i Kateřina Bathoryová.



Ta, jako každá mocná žena toužila
po kráse. Staré čarodějnice jí dá-
vají radu - Nudeš-li se koupat v dív-
čí krvi, uchováš si věčné mládí.

Šabalský sluha Pícko
hned vynalezl vračedi-
ný nástroj - želez-
nou pannu.





Pak už jen stačí vyhlédnout nějaké děvče,



Žmocnit se jí



a odvléčí ji na hrad. Bathoryčka už jen vydává smrtící rozkaz.



A ubohé děvče umírá v náručí železné panny.

Zvrhla Bathoryčka se pak koupala v krvi nevinné dívky. Počet jejích obětí tak dosahuje neuvěřitelného čísla 637. Ať je hnou.....





Nováček syn Jano a Alenka-
va dcera Hanka v sobě našli
milost.



Hezké dívky si však také všiml kr-
tý Bathoryčein nadháněl Fieko.

Jenže nejprve je třeba se
obavit Jana. Ale stačí malá
domluva s Bathoryčkou a
hradní vězení je připraveno.



U rozhazu vrchnosti je Janovi nariče-
no zůstat se na hradě.

A ale je jeho osud zpečetěn.
Jenže se nemůže dostat
na hrad.





Ficko si však jen mne ruce.



Vzápětí se vše vyjasňuje. Ficko přivléká na hrad Harku. A Jana se zmocňuje zoufalství.



Chladná hlava však zvítězí.
Co kdyby škusil pevnost mříží?



Poděšilo se! Teď jen zastihnout
župního soudce, o kterém se ří-
ká, že trestá každé bezpráví.



Župní soudce opravdu šel na
spravedlnost, ať se týká vro-
nosti n-í pedantů .



Jeden Janek spěchá přešetřit utržené
bezpraví přímo na Bathoryččin hrad.



Picko, který vytuší účel soudco-
vy návštěvy jim zoufale brání
ve vstupu



Ale Jano ho na místě ztrestá za je-
ho zločinné konání.



Přicházejí opravdu v nejvyšší
čas, Hanka je zachráněna přímo
z obětí železné panny.



A vlna zlého dorazí
i na nocnou Bathoryčtinu.



Jano s Hankou potom už jen
prožívají štěstí své lásky,



a spravedlnosti byl dán prů-
chod. Všechno to končí muž
v červené kápi, nazývaný
děsivým jménem - KAT.

..



A úplně nakonec ještě nepostradatelné titulky :

Jano - Šaman

Hanka - Hanča

Eathoryčka - Šuška

Pěvče - Anka

Železná panna, čarodějnice - Betelka

Čich, kamera - Belmondo /nikoliv však J.F./

Župní soušce, kat, námět, scénář, kamera, režie, text, výroba,
grafická úprava, - Víta

/Všechná autorská práva vyhrazena! /

Nahonec

jame se rozhodli, že obsah příštího čísla nebudeme uvádět, protože by to donadlo jako vždy - zkrátka byjste si dnes přečetli co v příštím čísle pravděpodobně nebude. Prozradíme jen,

6. číslo vyjde 22.12.1983 na večeru Ozvěny

PIŠTE o Plantažníkovi

Pokud nám nechcete napsat žádnou hlubokou myšlenku, alespoň napište název nejlepšího a nejhoršího článku ...

Povedene Belmondova úvodní zamýšlení, ale zvlášť
tuháke vymaní; Originální fotostavba

28

